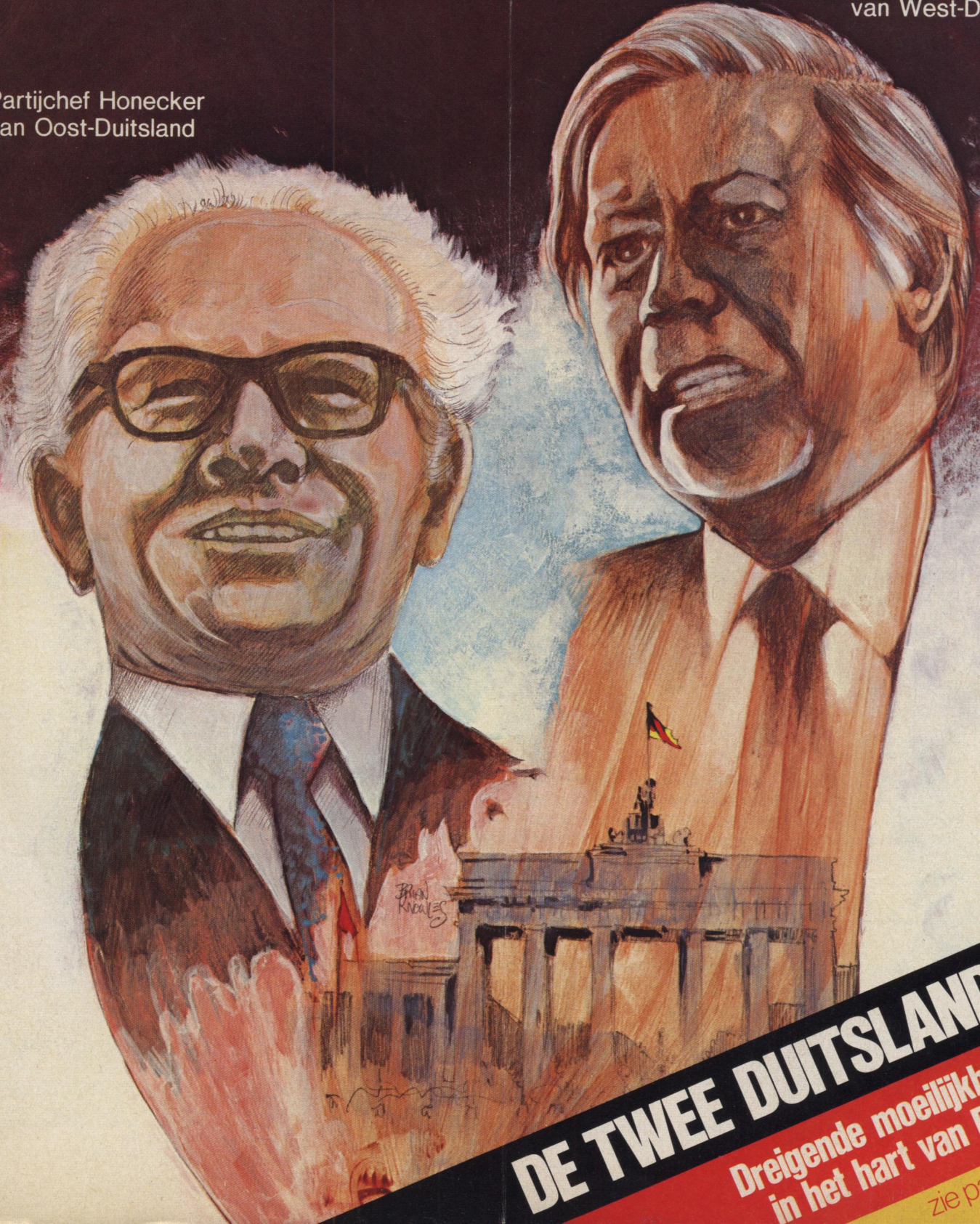

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Kanselier Schmidt
van West-Duitsland

Partijchef Honecker
van Oost-Duitsland

DE TWEE DUITSLANDEN
Dreigende moeilijkheden
in het hart van Europa
zie pagina 4

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

12e jaargang no. 5

juni 1979

ARTIKELEN

Deel 3: Zeven bewijzen van Gods ware Kerk	2
De twee Duitslanden	4
Naar Gods beeld	7
Hoe u met Gods kracht vervuld kunt worden	10
De dodelijke kunst van de webtovenarij	14
Hoe echt is God voor u?	18
Wat bedoelt u precies — „De vergeving der zonden?“	21

RUBRIEK

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

De na-oorlogse verdeling van de Duitse natie in twee gescheiden staten, reeds 30 jaar een feit, heeft men reeds geruime tijd als min of meer permanent beschouwd. Maar sommige politieke waarnemers beginnen bespiegelingen te houden over een eventuele Duitse hereniging, die misschien binnen het raamwerk zou vallen van een algehele grenzenherziening van geheel Europa. Zie het artikel dat op pagina 4 begint.

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Herts., Engeland Tel. Nr. Radlett (092 76) 2670

• *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena, California 91123

• *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver 1, B.C.
• *Australië en Zuidoost-Azië:* G.P.O. Box 345, Sydney NSW 2001

• *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
• *Zuid-Afrika, Mauritius en Malawi:* P.O. Box 1060, Johannesburg

• *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
• *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico

• *West-Indië:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1979 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteurs: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginskey, Richard H. Sedliack

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith

Medewerkers: Pamela Antion, Cheryl Graunke, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Ron Beideck, Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en produktie: Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Steve Etherton; *Coordinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Medewerkers:* Joanna White, Michelle Rasmussen

Administrateur: Stanley R. Rader

Hoofd pastorale zaken: Roderick C. Meredith

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree

Duits: John B. Karlson

Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler

Frans: Dibar K. Apartian

Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland,* Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn,* West-Duitsland; Frank Schnee; *St. Albans,* Engeland: Frank Brown; *Burleigh Heads,* Australië: Dean Wilson; *Genève,* Zwitserland: Bernard Andrist; *Johannesburg,* Zuid-Afrika; Roy McCarthy; *Manila,* Filippijnen: Colin Adair; *Utrecht,* Nederland: Bram de Bree; *Vancouver,* B.C. Canada: Leslie McCullough; *Mexico City,* Mexico: Thomas Turk

Persoonlijk van...

Waarom ik met staatshoofden over wereldproblemen en wereldvrede praat

Gedurende de laatste acht à negen jaar heb ik u op deze bladzijden regelmatig ingelicht over mijn ontmoetingen met staatshoofden rond de wereld — koningen, keizers, presidenten en andere hooggeplaatste functionarissen in regeringen en bij het hoger onderwijs.

Waarom hadden deze ontmoetingen plaats?

In het begin begreep ik het zelf niet. Ik had die ontmoetingen niet aangezocht. De uitnodigingen ervoer schenen bij toeval binnen te komen. En de vriendelijkheid waarmee ik door deze regeringsfunctionarissen ontvangen werd, was verrassend.

Mijn hele leven lang, vanaf mijn 19e jaar, ben ik in aanraking geweest met belangrijke figuren — te beginnen met directeuren van grote firma's en banken. Hoewel ik die mannen vriendelijk in de omgang vond, bestond er geen *speciale* warmte en genegenheid voor mij, zoals ik die bij mijn bezoeken aan deze staatshoofden ervoer. Waarom dat zo was, begreep ik zelf niet.

Ik wist dat hun eigen regeringsproblemen en de steeds erger wordende toestanden in de wereld hen met grote zorg vervulden. Mijn hele leven lang heb ik de sociale misstanden en de misère waaronder de meeste mensen op aarde lijden, met bezorgdheid gadeslagen. En ik wist dat ik iets te weten was gekomen, iets wat slechts weinig mensen schijnen te weten — de oorzaken van de ongelukkige staat waarin de wereld zich bevindt; en tevens, als het toegepast werd, wat de oorzaak zou zijn van wereldvrede, algemene welvaart, geluk en overvloedig welzijn.

Deze mannen die aan het hoofd van een regering staan, dragen de verantwoordelijkheid het lot van hun landgenoten te verbeteren. En ik hoorde dat zij er werkelijk in geïnteresseerd waren te vernemen wat ik te zeggen had.

Maar hoe kwam het dat *ik* deze kennis had? Zou het niet uiterst onwaarschijnlijk lijken dat ik de oplossingen voor de problemen van de mensheid gevonden zou

hebben die de wetenschap, godsdienst, onderwijs en overheid ontgaan waren — oplossingen voor problemen die onoplosbaar leken?

Waar ik kennis van had was iets dat niet door de wetenschap ontdekt was, dat buiten het terrein van de techniek ligt, dat de godsdienst over het hoofd gezien heeft en dat door het onderwijs niet onderwezen wordt. Ja, men zou geneigd zijn schamper op te merken: „Wie denkt u wel dat u bent? Plaastst u zichzelf boven wetenschap, godsdienst en onderwijs?”

Ik zou daarop antwoorden: „Nee, helemaal niet!” Ik ben alleen maar bereid geweest de bron van kennis en waarheid te geloven! Deze kennis is er altijd geweest en iedereen zou zich deze kennis hebben kunnen eigen maken, *als zij deze maar geloofd hadden!*

Hoe ben ik tot deze kennis gekomen?

Jaren geleden, in 1926, werd ik op twee punten uitgedaagd. Het ene betrof de evolutietheorie en het andere een bijbels vraagstuk. Ik was niet godsdienstig en ik wist zo goed als niets van de bijbel af. Ik was er gewoon niet in geïnteresseerd. Ik was echter wél geïnteresseerd in Darwin en ging zelfs verder terug naar Lamarcks verklaring van gebruik en niet-gebruik. Ik ging deze theorieën opnieuw onderzoeken. Ik bestudeerde Darwins *On the Origin of the Species*, Huxley, Haeckel, Spencer, Vogt, Chamberlin. Zij waren uiteraard niet in staat mij bijbels geloof te geven. Ik wilde evenwel beide zijden onderzoeken. Ik ben altijd van mening geweest dat men eerst *alle* feiten na moet gaan en dan pas een besluit moet nemen.

In de bijbel, 's werelds bestseller, trof ik verbazingwekkende feiten aan. Daar vond ik de oplossingen. Er was geen buitengewoon intellect voor nodig, alleen maar bereidheid te geloven wat waar is. Daar vond ik — voor iedereen beschikbaar — wat de wetenschap nooit ontdekt, de godsdienst over het hoofd gezien en het onderwijs nooit onderwezen heeft.

Ik las het incident van de (Zie verder pagina 26)

Deel drie:

7

BEWIJZEN

VAN GODS WARE

KERK

Waar is vandaag de dag de ene en enig ware Kerk — de Kerk die door Jezus Christus in het jaar 31 n.C. is gesticht? Zeven fundamentele waarheden die haar duidelijk identificeren.

door Herbert W. Armstrong

De eerste drie bewijzen van de ware Kerk verschenen in het maart en april-meinummer van De Echte Waarheid. Nu volgt bewijs vier.

Bewijs vier

DE WAARHEID OVER ISRAËL

De Heilige Schrift is in wezen het boek van en over het volk Israël. Zij spreekt alleen over andere volken voor zover deze met Israël in aanraking komen.

Maar het antwoord op de vraag waarom God juist dit volk heeft uitgekozen en het feit dat het in twee naties uiteenviel — het koninkrijk Israël en het koninkrijk Juda — en de huidige identiteit van het huis van Israël zijn nóg een overtuigend bewijs van de identiteit van de ene en enige oorspronkelijke Gemeente Gods.

Gods ware Kerk weet dat alleen zij die door God speciaal zijn geroepen

om een bijzondere opdracht uit te voeren, toegang tot Hem hebben — dat gold voor Adam en dat geldt nu nog.

Het is waar dat allen die door God zijn geroepen, vrijwel zonder uitzondering, Hem niet hebben gezocht — Hij koos hen uit en riep hen.

Noach zocht God niet, maar God riep Noach en droeg hem op een groot schip te bouwen op het droge, ver van de zee. Ondanks vervolgingen en spot voerde Noach de opdracht getrouw uit.

Abraham zocht God niet, maar God riep hem en hij gehoorzaamde zonder te protesteren of te vragen waarom en hield vol — zo werd hij de „vader der gelovigen”, aan wie de belofte van zowel het geboorterecht van het volk Israël als het eeuwig behoud door Christus werd gegeven.

Mozes zocht God niet, maar God riep Mozes vanuit een brandende braamstruik. Mozes verontschuldigde zich echter en protesteerde tegen de opdracht met het argument dat hij het niet kon, omdat hij een spraakgebrek had. God riep toen zijn broer

Aäron om voor hem het woord te doen.

En 430 jaar na Abraham zuchtten en jammerden de kinderen Israëls, omdat zij als slaven naar Egypte waren weggevoerd, maar nergens blijkt dat zij God zochten. Toch verhoorde God hun smeekbeden en leidde hen onder het verrichten van wonderen en tekenen uit Egypte weg met Mozes als hun leider.

De Israëlieten moeten in die tijd met twee tot vier miljoen mensen zijn geweest, want er waren 600.000 mannen geteld en daarbij komen dan nog de vrouwen en kinderen.

Op de berg Sinai legde God de Israëlieten zijn verbond voor, waarbij zij zijn volk en zijn gemeente zouden worden („... de gemeente in de woestijn...” [Hand. 7:38]). God beloofde hen, als zij zijn bestuur gehoorzaam waren, materiële beloningen als individu en als natie. Hij beloofde hen echter *geen geestelijk behoud*, want de heilige Geest werd alleen gegeven aan de profeten die God had uitgekozen en geroepen.

Maar *waarom* riep God een zon-

dig en vleeselijk gezind volk om een man-vrouw relatie met Hem aan te gaan en verkoos Hij het als zijn volk onder zijn gezag?

Wonderbaarlijke vermogens van de menselijke geest

De natuurlijke, vleeselijk gezinde mens heeft met zijn „menselijke geest” die hem tot materialistisch denken in staat stelt, zonder raad en hulp van God, op het materiële vlak wonderen verricht. Dit is *geen* bewijs van de voortreffelijkheid van de mens, maar van het wonderbaarlijke scheppingsvermogen van de Schepster van de mens!

Tijdens de torenbouw van Babel zei God: „... Dit is het *begin* van hun streven; nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen onuitvoerbaar zijn” (Gen. 11:6). Twee voorbeelden hiervan uit de laatste tijd zijn de uitvinding en de massaproductie van de computer en het heen en weer reizen van de mens naar de maan.

Afgesneden van God, met alleen de ene „menselijke geest” die hem zijn denkvermogen schenkt, is de mens zó knap geworden dat hij kan zeggen: „Gegeven de noodzakelijke kennis, kunnen wij elk probleem oplossen.” De universiteit van tegenwoordig is een fabriek van materiële kennis.

Toch zijn, zoals ik al heb gezegd, de meest ontwikkelde mensen tevens de meest onwetende, omdat hun kennis aan grenzen gebonden is, beperkt tot wat fysiek en materiëel is. Zonder de heilige Geest Gods zijn zij, populair gezegd: „niet goed snik”.

Van deze „intellectuele” menselijke geest zegt God dat hij „arglistig, ja verderfelijk is” (Jer. 17:9), en „... dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods, trouwens het kan dat ook niet” (Rom. 8:7).

God heeft de mens uitgesloten van zijn geopenbaarde kennis.

Waarom vleeselijk gezind Israël?

Een van de redenen waarom God het oude Israël verhoogde was om uiteindelijk aan de hele mensheid, die in overgrote meerderheid hiervan niet het minste besef heeft, te laten zien dat de menselijke geest met al haar

intellectuele prestaties, de geopenbaarde kennis van God eenvoudig niet kan en wil aanvaarden en daar naar wil leven — zelfs al zou God die aan de mensen openbaren (Rom. 1:20-21).

Andere volken waren volslagen van Gods geopenbaarde kennis uitgesloten. Maar, zoals ik al heb gezegd, God behield zich het recht voor om uit de wereld van de mensen enkelen te roepen om zijn Koninkrijk voor te bereiden. Zo riep God weloverwogen een volk en openbaarde het de kennis van zijn wet, zijn wil, zijn manier van leven, die onbaatzuchtige liefde is.

God gaf het *niet* zijn heilige Geest. Die gaf Hij alleen aan Mozes en de profeten die allen speciaal door Hem waren uitverkoren.

God gaf het echter wel zijn geestelijke wet. Als een vervangmiddel voor het vergoten bloed van Christus, gaf Hij de Israëlieten het ritueel van dierlijke zondoffers, waardoor echter de zonden niet konden worden weggenomen — zij dienden alleen om hen aan hun zonden te herinneren. Hij gaf hen ook, als voorlopige vervanging van de heilige Geest, een wet van fysieke rituelen, vlees- en drankoffers en andere voorschriften. Dit was om hen te gewinnen aan absolute gehoorzaamheid aan God. Daarna gaf Hij hen, als natie, zijn regeringsvorm met zijn fundamenteel geestelijke wet, zijn verordeningen en inzettingen. Hij gaf hen zijn bestuursorde — gezag van boven af. God zelf was hun parlement, hun kneset, hun volksvergadering. In Mozes was Hij hun Wetgever.

Onder God was „het Woord” — Jahweh — die de Christus zou worden, onder Hem was Mozes. Onder Mozes waren de oversten van duizend, van honderd, van vijftig en van tien.

Toen Mozes' broer Aäron en zijn zuster Mirjam in het bestuur evenveel zeggenschap wilden hebben als Mozes, werden zij door God gestraft! Toen later Korach en de zijnen gelijke zeggenschap en autoriteit wilden hebben als Mozes, werden zij door God vernietigd! Het was God, niet het volk, die Mozes had uitverkoren en hem de macht had gegeven. Het was geen democratie.

Na Mozes

Na Mozes' dood werden de Israëlieten door Jozua naar het beloofde land gevoerd. Israël onderhield tot op zekere hoogte de geboden van God, totdat Jozua op 110-jarige leeftijd stierf.

En, zoals menselijk te verwachten was, toen die generatie was gestorven „... kwam na hen een ander geslacht op, dat de Here niet kende... Toen deden de Israëlieten wat kwaad was in de ogen des Heren en gingen de Baäls [heidense goden van de Kanaänieten] dienen” (Richteren 2:10-11).

Toen deed God de richteren (helden, leiders) opstaan door wier toedoen Hij hen bevrijdde, maar dan, na enige tijd van vrede, begonnen zij weer met hun afgoderijen en toen de laatste van de richteren was gestorven, liet God toe dat zij wederom in gevangenschap geraakten.

Dit ging zo enige generaties lang door.

Later werd Israël geregeerd door de priester Eli. Deze had twee zonen die eveneens priester waren. Zij verrijkten zich ten koste van het volk, bedrogen het volk en sliepen met de vrouwen die bij de ingang van de tabernakel dienst hadden. Toen Eli bijna 90 jaar was, zei hij tot zijn zoons: „Waarom doet gij dergelijke dingen? ... Maar zij luisterden niet naar hun vader...” (1 Sam. 2:22-25). Hoewel zijn zonen niet naar zijn vermaningen luisterden, zette Eli hen echter niet uit het priesterambt.

Wanneer zonen de verkeerde weg opgaan

God zei tot Eli: „Waarom... eert gij uw zonen boven Mij?” (1 Sam. 2:29) en besloot dat zij gedood zouden worden. Toen Eli hoorde dat zijn zonen in de strijd tegen de Filistijnen waren gedood en dat de Ark Gods was buitgemaakt, viel hij achterover van zijn stoel, brak zijn nek en stierf!

Samuel was van kinds af onder Eli's toezicht als profeet opgeleid. Hij volgde hem als leider van Israël op. Maar het volk wilde God niet als zijn leider en verlangde een mens als koning „als bij alle andere volken” van Satans wereld (1 Sam. 8:4-7, 20).

(Zie verder pagina 25)

Christopherson—Plain Truth

De twee Duitslanden

DREIGENDE MOEILIKHEDEN IN HET HART VAN EUROPA

De hoeksteen van het naoorlogse Europa is de verdeling van Duitsland in twee staten geweest, waarvan één de bondgenoot van de Verenigde Staten is en de andere die van de Sowjet-Unie. Deze onnatuurlijke regeling — die nu in haar 30e jaar is — staat aan grotere spanningen bloot dan ooit tevoren. Hoe lang zal het duren eer de kaart van Europa opnieuw wordt getekend — met reusachtige gevolgen voor de hele wereld?

door Gene H. Hogberg

West-Duitsland werd gedurende de eerste week van januari 1979 meerderjarig, bij gelegenheid van de op het Franse Caraïbische eiland Guadeloupe gehouden Westerse topconferentie.

Dergelijke bijeenkomsten hadden voorheen gedraaid om de „Grote Drie” van de Atlantische wereld: de

Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Frankrijk. Deze keer — en voor de eerste keer — was er een vierde en gelijkwaardig lid — de Duitse Bondsrepubliek.

Toenemende wereldrol

Bij zijn terugkeer in Bonn na de conferentie zei kanselier Helmut

Schmidt dat zijn aanwezigheid bij de besprekingen, tezamen met president Carter, eerste-minister James Callaghan van Groot-Brittannië en president Valéry Giscard d'Estaing van Frankrijk een bevestiging was van de steeds belangrijker positie van zijn land op het wereldtoneel.

„Het feit dat wij betrokken zijn bij

DE BERLIJNSE MUUR: een waarschuwing en een springlevend symbool dat er een scheidslijn dwars door Duitsland en Europa loopt.

besprekingen die andere zaken betreffen dan economische problemen, is niets nieuws," zei Schmidt. „Maar natuurlijk is het door Guadeloupe tot het publieke bewustzijn doorgedrongen.”

De opmerking van de kanselier kwam in antwoord op een vraag naar Schmidts reactie op een wijdverspreid commentaar in de Europese pers, volgens hetwelk de werkelijke betekenis van de bijeenkomst op Guadeloupe was, zoals de *New York Times* verklaarde, „West-Duitslands erkenning als volwassen Westerse mogendheid, welke positie nu die van een belangrijke economische rol te boven gaat en zich uitstrekt tot kwesties van wereldomvattende strategie.”

De topbijeenkomst van Guadeloupe volgde kort na twee gebeurtenissen waaruit West-Duitslands toenemende macht en invloed bleken. Ten eerste was kanselier Schmidt de centrale persoonlijkheid toen hij in juli 1978 te Bonn optrad als gastheer van een zeven landen omvattende economische topconferentie. Ten tweede zijn West-Duitsland in het algemeen en Schmidt in het bijzonder de voornaamste krachten achter het voorgestelde Europese Monetaire Stelsel (EMS), dat op een later tijdstip in dit jaar tot stand moet komen.

In een samenvatting van Bonns zich ontwikkelende leidersrol zegt een in Bonn gestationeerde Europese ambassadeur dat gedurende het afgelopen jaar „de Duitsers grootheid is opgedrongen.”

Eiland van stabiliteit

De eerste weken van 1979 waren getuige van een stortvloed van internationale crises en beroeringen. In Iran heeft een oer-conservatieve islamitische regering de teugels van de macht gegrepen; de Amerikaanse ambassadeur in Afghanistan, dat nu feitelijk tot de Sowjetsfeer behoort, werd ontvoerd en vermoord; en in Groot-Brittannië dreigden om zich heen grijpende arbeidsconflicten het leven van het land tot staan te brengen.

Wijdverspreide gevoelens van economische onzekerheid joegen de prijs van goud tot nieuwe hoogten op.

Gedurende heel deze beroering handhaafde één land in de Westerse wereld — West-Duitsland — een gestadige rust, ofschoon het bezorgd was wegens de gebeurtenissen in Iran en de toekomstige beschikbaarheid van een behoorlijk deel van zijn olievoorziening. De Westduitse Bondsrepubliek zou bijna kunnen worden aangemerkt als een eiland van stabiliteit in een oceaan van chaos.

Met zijn politici, die hecht verzameld zijn rondom het gematigde centrum, met het eertijds hinderlijke linkse terrorisme nagenoeg bedwongen en met een volk dat de voordelen geniet van wat misschien 's werelds meest solide munteenheid is, wordt Bonn benijd door zijn burens en bondgenoten.

De Westduitsers hebben in feite hun eigen nationalistische neigingen ondergeschikt gemaakt aan die van het Europese bewustzijn. En zoals de recente, in heel Duitsland bekeken televisie-uitzending van het in de Verenigde Staten vervaardigde „Holocaust” onthulde, zijn de Duitsers niet bevreesd voor een regelrechte, ofschoon ongetwijfeld moeilijke, confrontatie met het recente verleden en zijn nazi-gruwelen.

's Werelds leidende exporteur

Succes schijnt voor de Westduitse economie succes op te leveren. De aanhoudende, haast verbijsterende stijging der waarde van de *Deutsche Mark* heeft in geen enkel opzicht afbreuk gedaan aan Bonns enorme handelsoverschot. In 1978 bedroeg het totale surplus zelfs het onverwacht hoge cijfer van 40.7 miljard *Deutsche Mark* — op één na het hoogste in zijn geschiedenis. Nog meer veelzeggend is dat het overschot, indien in Amerikaanse dollars berekend, \$20.3 miljard bedroeg, het grootste dat ooit is voorgekomen — „een ontstellende toeneming . . . tot . . . onvoorziene grootte, indien gemeten in huidige prijzen,” zei het *Journal of Commerce* in New York.

Een bescheiden groei van de ex-

port, gepaard aan de hoge waarde van de mark, was voldoende om West-Duitsland in 1978 de Verenigde Staten te doen voorbijstreven en de rang van grootste exporterende natie der wereld te bereiken.

Een van de belangwekkendste onderdelen van het beeld van West-Duitslands buitenlandse handel is de rol die communistisch China speelt. Bonns uitvoer naar de meeste communistische landen steeg in 1978 in een gestadig tempo, terwijl de verkopen aan de Volksrepubliek met het opzienbarende cijfer van 72 procent omhoogsprongen.

„Duitse experts”, luidde een andere conclusie van het *Journal of Commerce*, „menen dat China weldra op één na de grootste koper van Duitse goederen in het Oostblok zal worden.” Mocht dit gebeuren, dan zal dit de Sowjet-Unie, Bonns grootste communistische klant, stellig niet verheugen.

Oost-Duitsland raakt ernstig achterop

Het schijnbaar onstuitbare succes van West-Duitsland heeft echter zijn schaduwzijden. Heel het ideologische en economische evenwicht tussen het kapitalistische West-Europa en het communistische Oost-Europa dreigt te worden verstoord. Dit geldt speciaal voor de invloed die van de omhoogschietende Westduitse economie uitgaat op het naburige Oost-Duitsland of de Duitse Democratische Republiek waar de economie zich in de tegenovergestelde richting ontwikkelt.

De huidige economische vooruitzichten in Oost-Duitsland zijn somber, met weinig hoop op verbetering. Toch is het niet steeds zo geweest voor de communistische machthebbers en gecentraliseerde economische plannenmakers die vanuit Oost-Berlijn regeren.

Oost-Duitsland heeft gedurende de jaren 1960 een snelle economische vooruitgang geboekt. Moskou hoopte dat „zijn Duitsland” tot een communistische modelsamenleving kon worden ontwikkeld en zodoende een inspirerend voorbeeld vormen voor zijn andere satellietlanden. Het was van mening dat indien iemand het Marxisme-Leninisme kon doen slagen, de

vastberaden Teutonen het konden.

Een poosje scheen het experiment te werken. De Oostduitse levensstandaard steeg jaar na jaar. De kleine maar hardwerkende staat steeg uit het niets op tot de negende industriële mogendheid van de wereld. De bevolking begon zelfs een oprechte trots op de prestaties van haar land te ontwikkelen. Een algemeen gezegde was: „Kijk eens waar wij nu zijn — en wij hadden niet, zoals de Westduitsers, een Marshallplan om ons op de been te helpen.”

Maar toen sloeg de werkelijkheid van te zijn opgesloten in de COMECON, het door de Russen beheerste Oostelijke economische web, hard toe met het uitbreken van de wereldomvattende oliecrisis van 1973-74. De prijzen van Russische grondstoffen schoten omhoog, met inbegrip van olie (hoewel geen lid van de OPEC, verhoogde Moskou zijn olieprijs bijna in hetzelfde tempo). Terzelfder tijd waren er slechts weinig compenserende prijsvoordelen voor de fabrieken die de Oostduitsers aan de Sowjets en hun COMECON-partners verkochten. Bijna van de ene dag op de andere verdween het Oostduitse „wonder”. Sindsdien worstelt het land voortdurend om overeind te blijven.

Bonns helpende hand

Zonder de directe en indirecte hulp van haar rijke Westduitse oom zou de DDR er veel erger aan toe zijn dan thans het geval is.

De Oostduitse economie wordt door de regering in Bonn gesteund met niet minder dan bijna \$300 miljoen per jaar — wegvervoersubsidies \$220 miljoen, visumrechten \$14 miljoen, en losgelden voor het „vrijkopen” van politieke gevangenen \$55 miljoen. Uit hoofde van dit laatste heeft Bonn sinds 1950 in stilte meer dan \$500 miljoen aan Oost-Duitsland betaald om de vrijheid van politieke gedetineerden te kopen.

Oost-Duitsland staat personen van boven de 65 jaar ook toe naar het Westen te emigreren om zich bij familieleden te voegen. Dit ontslaat het Oostduitse regiem van het verder uitbetalen van pensioenen en sociale uitkeringen, welke lasten voortaan op Bonn komen te rusten. Een grap die

in Oost-Duitsland de ronde doet, is dat iedereen daar wacht op het jaar 2014, wanneer de DDR zelf 65 jaar zal zijn en „iedereen naar het Westen zal kunnen gaan.”

De handel tussen de twee Duitse staten, die grotendeels op ruilbasis plaats vindt, levert het Oosten ook extra ingebouwde voordelen op. Goederen gaan vrij van douanerechten de grens over, waarbij het Oosten instemt met Bonns opvatting dat deze handel „intra-Duits verkeer” vertegenwoordigt. Dientengevolge krijgen Oostduitse produkten via de achterdeur toegang tot de Europese Economische Gemeenschap en wordt de DDR het onofficiële tiende lid van de EEG.

Extra voordelen die Bonn betaalt

In de handel tussen de twee staten belandt de DDR voortdurend in de rode cijfers. Dit komt neer op een voortdurende renteloze kredietverlening, algemeen bekend als „de schommel”, die nu ongeveer \$450 miljoen bedraagt.

Zelfs met al deze voordelen schijnt het Oosten hoe langer hoe dieper in de economische put te raken. Het heeft, sinds 1975, tegenover Bonn al een betalingstekort van \$2.6 miljard opgelopen. Tegelijkertijd boekt het ten opzichte van Moskou een jaarlijks tekort van \$1 miljard.

Toch blijft de hulp van West-Duitsland toevloeien. De meest recente ontwikkeling is een overeenkomst voor de bouw van een nieuwe autoweg van Hamburg door Oost-Duitsland naar Berlijn, waarvoor Bonn bijna twee derde van de Oostduitse kosten zal betalen. Ook delen van het Berlijnse kanalsysteem, die Oost-Duitsland gesloten heeft gehouden, waardoor het Berlijnse goederenvervoer tot grote omwegen was gedwongen, zullen heropend en verbeterd worden.

Bonn zal de totale kosten betalen

Sommigen zouden misschien denken dat de Westduitsers gek zijn om deze schijnbaar eenzijdige overeenkomsten aan te gaan. Maar men kan ze ook anders bekijken. Bonn wil niet dat het andere Duitsland nog dieper in de communistische sfeer wegzinkt. Het wil de kwetsbare verbindingslijn

met Berlijn in stand houden. Het wil de menselijke contacten aan weerszijden van de grens bevorderen. Voor Bonn zijn al deze factoren de aanzienlijke uitgaven waard, en zelfs bij tijd en wijle het verdriet, verwanten bij tragische pogingen om naar het Westen te vluchten door machinegeweren van grenswachten te zien neergemaaid.

De Sowjets staan heel deze massale kapitalistische hulp toe, eenvoudig omdat ze zich niet kunnen veroorloven hun belangrijkste satellietland ten onder te zien gaan. Moskou steunt in hoge mate op Oostduitse technologische deskundigheid. Bovendien, wanneer van de andere kant zo gewillig hulp wordt geboden, waarom zou de USSR dan alleen voor de tekorten der DDR opkomen?

Politici in het web

Ondanks de verschillende ingebouwde voordelen die de DDR toevloeien, blijft de kloof tussen de twee delen van Duitsland zich verbreden. In 1961 — het jaar waarin de infame Berlijnse Muur werd gebouwd — bedroeg het werkelijke loon in Oost-Duitsland 76 procent van dat in West-Duitsland. Nu is het 50 procent. De produktiviteit is ook tot ongeveer de helft van het Westduitse peil gezakt.

Het ergst van al, speciaal voor de politici en technocraten die het oostelijke regiem leiden, alsook voor de twee miljoen leden der communistische partij in de DDR, is dat iedereen in Oost-Duitsland weet hoeveel slechter hij of zij er aan toe is dan de gemiddelde burger van het Westen.

Iedere avond kijkt ruim negentig procent van de bevolking van Oost-Duitsland naar de Westduitse televisie. Ieder jaar bezoeken ongeveer acht miljoen Westduitsers hun familieleden in het Oosten en brengen persoonlijke inlichtingen mee over het leven aan de andere kant van de prikkeldraadversperring.

Misvorm communisme

Oost-Duitslands heersers hebben verschillende methoden beproefd om de beperkingen van hun eigen economisch systeem te omzeilen, zonder

(Zie verder pagina 27)

Naar Gods BEELD

Lijkt God op een man of op een vrouw? Is God een manlijke chauvinist? Maakte hij vrouwen tot tweedeklas wezens? Wie kwam er trouwens op het idee van seks? Dit artikel houdt zich rechtstreeks met deze vragen bezig — en het is niet alleen voor mannen geschreven!

door Jon Hill

In de theologie van velen wordt seks in de Hof van Eden vereenzelvigd met de „zondeval van de mens”. De zonde in Eden vormt het voorwerp van de aanklacht van het allereerste voorouderpaar wegens hun begrijpen van vleselijke kennis. Volgens deze opvatting van de godsdienstige leer is de vrouw het verderf van de man — de oorzaak van zijn val en de doorn in zijn vlees. Deze theorie blijft erop wijzen dat Adam als eerste werd geschapen, en dat Eva eerst bij nadere overweging — zo'n beetje op de koop toe — werd toegevoegd!

Gezien een theologie als deze is het geen wonder dat wij nu met de traditionele „strijd van de seksen” in onze maag zitten!

Maar is dat nu werkelijk wat de bijbel zegt en leert?

Er staat tegenover dat sommige van onze tegenwoordige strijdsters voor de vrouwenemancipatie ons zouden willen doen geloven dat God ons aller Moeder is. Een van de leidsters van de beweging antwoordde op de vraag hoe haar relatie met God was, heel snibbig: „Zij en ik hebben een heel goede relatie!”

De gelijkenis met God

Het streven naar gelijkheid houdt niet noodzakelijkerwijs in dat de een moet worden gekleineerd en de ander hoog verheven, maar veeleer een uit-

gebalanceerd begrip van de werkelijke verhoudingen. Laten wij eens het Boek lezen en de echte waarheid zoeken over vrouwen (en mannen) — in de ogen van God.

„Naar Gods beeld . . . man en vrouw schiep Hij hen”. Aldus wordt verhaald in het boek Genesis (1:27). „Naar Gods beeld” slaat dus niet alleen op een bepaalde sekse. Elke sekse is evenzeer „naar Gods beeld” geschapen. Het feit dat men man is, houdt niet een grotere gelijkenis met God in dan het zijn van vrouw. Beiden vormen gelijkelijk een afspiegeling van God.

Laten wij eens wat doorredeneren. Als zowel man als vrouw gelijkelijk „naar Gods beeld” zijn geschapen, wat is dat beeld dan? Het moet datgene zijn dat man en vrouw gemeen hebben. Twee armen, twee benen, een menselijke gestalte, een hoofd met twee ogen, twee oren, een neus, een mond — en, wat het belangrijkste is, een *geest*!

Niet alleen maar een stel hersenen, maar **VERSTAND**!

Tien tenen en een gelijk aantal vingers completeren het beeld. Huidskleur speelt geen rol, evenmin als de kleur van de ogen, het haar of de voetzolen. Een andere schikking van de haren, van hun lengte, aard of mate van krul, verandert hoe genaamd niets aan het fundamentele „imago”.

Maar hoe staat het met die gênante verschillen? Wat moeten we aan met het geslachtelijke aspect? De manlijke voortplantingsorganen zijn enorm verschillend van die van de vrouw. Vrouwen ontwikkelen in uiteenlopende mate borstklieren, die bij de man kennelijk wel aanwezig zijn, maar in latente toestand blijven verkeren. Bij de meeste mannen groeit haar op het gelaat, bij de meeste vrouwen niet. Vet, spieren en bot zijn bij man en vrouw op lichtelijk verschillende wijze gerangschikt. Maar maakt welke van die verschillen ook de een meer „naar Gods beeld” dan de ander? Welnee!

De in het algemeen gemakkelijk herkenbare verschillen tussen de seksen worden fysiek veroorzaakt door minuscule chemische verschillen. De moderne wetenschap heeft ons doen begrijpen hoe „gans wonderbaar toebereid” wij zijn, zoals David met ontzag opmerkt in Psalm 139:14. Er is veel vrouwelijks in elke man en omgekeerd. Subtiële veranderingen in hormonale samenstelling produceren duidelijke veranderingen in het uiterlijk en opvallende verschillen in de inwendige werkzaamheid van het lichaam. Kleine verschillen in scheikundige formules, voorgeprogrammeerd bij de conceptie wanneer elk individu dat bestemd is zich „naar het beeld Gods” te ontwikkelen, zijn bestaan begint als een enkele cel, lei-

den tot door de tijd uitgelokte verschillen in de lichaamsbouw, die uiteindelijk de verrukkelijke verschillen produceren tussen dat wat ons tot man, dan wel tot vrouw maakt.

Geen van die chemische veranderingen doet ons meer of minder „op God gelijken”; geen ervan maakt ons superieur of inferieur.

Alle veranderingen accentueren slechts het unieke karakter van Gods evenbeeld: de *mensheid*! Alle veranderingen maken alleen maar de reproductie van Gods beeld mogelijk, in oneindige verscheidenheid en voor een mogelijk oneindig aantal generaties. Alle veranderingen leiden tot volledige aanpassing, vereisen wederzijdse afhankelijkheid en brengen een sterk verlangen naar de tegenovergestelde sekse teweeg.

Eva verscheen

God zegt dat het verschil tussen de seksen „zeer goed” is. „En God zag *alles* wat Hij gemaakt had, en zie, *het was zeer goed*” (Gen. 1:31). In het gedetailleerde verslag van wat God op die zesde dag van de schepping maakte, neergelegd in Genesis twee, legt God aan Adam uit: „Het is *niet* goed dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken die bij hem past”. Het woord „past” betekent „passend, geschikt, juist”. De hele geur van het woord duidt op passend maken, samenvoegen, combineren, het met elkaar eens zijn, een eenheid vormen, samen zijn.

God schiep, uit de grond voor Adams ogen, de landdieren en de vogels — die stuk voor stuk zeer duidelijk „niet passend” waren voor Adam, en het was nog steeds „niet goed”, want Adam was nog steeds „alleen”. Het hele gebeuren maakte het ook eens en voor altijd duidelijk dat iemand die naar Gods beeld geschapen is, niet zal cohabiteren met een wezen dat *niet* naar het beeld Gods geschapen is.

Toen kwam Eva!

God veroorloofde Adam niet, toe te zien hoe Eva gemaakt werd. Hij bracht Adam in een diepe slaap, en maakte hem bewusteloos terwijl Hij een bijzonder liefderijke, attente, en weloverwogen scheppingsdaad verrichtte: te beginnen met een deel van Adam zelf — vlees, been en bloed — „bouwde” God de eerste vrouw. U kent allen de uitdrukking „een goed

gebouwde vrouw”. Welnu, u kunt het geloven of niet, maar dat is precies de term die de bijbel gebruikt.

Voor een doel gebouwd

Toen Adam werd geschapen begon God met een klomp klei, stof, aarde; en het in het Hebreeuws gebruikte woord voor het werkwoord „vormen” is het gebruikelijke woord voor het vormgeven en modelleren van aardewerk. Maar het Hebreeuwse woord, gebruikt met betrekking tot Gods schepping van Eva luidt anders.

God inspireerde het gebruik van het woord „bouwen” — hetzelfde dat gebruikt wordt voor het optrekken van huizen, tempels en steden. Natuurlijk moest Eva, komende uit Gods hand zelf, de best „gebouwde” vrouw zijn! Maar belangrijker dan de interesse of de humor welke het gebruik van dit woord „bouwde” omgeeft, is de algemene betekenis.

Men „bouwt” niet bij vergissing. Men ontwerpt, men maakt een plan en een blauwdruk, men berekent en produceert tenslotte het eindproduct van datgene dat men bouwt. Dingen worden met een doel gebouwd. Berekening en vooroverleg vormen integrale en onmisbare bestanddelen van het bouwen. Iets bouwen gebeurt niet zo maar van zelf. De vrouw was de bewust ontworpen climax van de schepping, de opzettelijke „finishing touch”, de laatste helft, de laatste 50 percent van de schepping van „Gods beeld”.

Toen Adam weer werd gewekt en God hem deze bekroning van zijn schepping aanbood, was hij in het geheel niet teleurgesteld. „Ze is precies goed, ze is *net als ik!*” verklaarde de gelukkige Adam. Wie weet zei hij wel zo iets als „wat een prachtexemplaar”. Hoe dat zij, het belangrijkste is datgene dat hij, naar ons verteld wordt, *werkelijk* zei!

Eén schepping

Al eerder uitgenodigd om de andere schepselen van God een naam te geven, had Adam onmiddellijk een naam voor wat Eva kennelijk was. Niet de haar gegeven naam, Eva, maar de naam voor het *soort* schepsel dat zij was. Het Hebreeuws maakt exact duidelijk wat een vrouw is: *ish* is het Hebreeuws voor *man*. Adam zei: „Dit is been van mijn gebeente, en vlees van mijn vlees; om-

dat zij gebouwd is uit wat van mij genomen is, zal ik haar *isha* noemen: een vrouwelijke man!” (Vrij naar Genesis 2:23).

Adam voegde slechts een enkele letter toe aan het woord dat op hemzelf betrekking had, om het verschil kwalitatief aan te duiden: het geslacht. God bevestigde Adams opvatting dat zij *precies gelijk* waren, in weerwil van de kennelijke uiterlijke verschillen: „Ten dage dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods; *man en vrouw schiep Hij hen*, en zegende ze, en noemde *hen* „mens” ten dage dat zij geschapen werden”. (Gen. 5:1-2). Zowel voor God als voor Adam ging het om *een* schepping, „naar Gods beeld”.

Ish. Isha. Manlijk. Vrouwelijk. Beiden Adam. Beiden mens. Beiden „naar de gelijkenis Gods”! „En God zag *al* wat Hij gemaakt had, en ziet, *het was zeer goed*.” Nog steeds geen kwaad in de Hof van Eden. Nog niets slechts toegestaan — en voordat er ook maar iets kwaads wordt opgetekend gebeurde er nog iets goeds. „En zij waren beiden naakt, *de mens en zijn vrouw*; en zij schaamden zich voor elkander niet” (Gen. 2:25).

Welke gebeurtenis kon, toen de lichamelijke schepping eenmaal was voltooid, vreugdevoller zijn dan een huwelijk? De allereerste sociale ceremonie van de nieuw geschapen *mensheid* was die welke hen tot *een* vlees verenigde. Geen moment sprake van enige ongelijkheid. Nergens een toespeeling op superioriteit of inferioriteit. Geen aanwijzing voor een tweedeklas schepping. En boven alles, *geen zonde*.

God „zegende” deze vereniging van *Ish* en *Isha*, deze *ene* schepping die Hij mens noemde. Na de huwelijksplechtigheid (dat wil zeggen na de vereniging) trok God zich discreet terug, en stond de huwelijksgemeenschap niet alleen toe, maar moedigde haar aan met een rechtstreeks bevel. Voordat God zei dat alles wat Hij geschapen had zeer goed was, gaf Hij, zoals wij kunnen lezen, zijn instructies aan dat eerste paar jonggehuwden: „Wees vruchtbaar en wordt talrijk, vervult de aarde!”

Nu *weten* u en ik, en *wisten* Adam en Eva *en God* dat er geen manier is om „talrijk” en „vruchtbaar” te zijn zonder geslachtsgemeenschap. En

die maakte God mogelijk door de opzetting van zijn schepping. Dit was wat God eiste dat gebeuren zou. Dit was wat Gods zegen droeg — en dit was „zeer goed"! En bovendien wist God van tevoren, wat Adam en Eva al snel bevonden, en wat u en ik nu weten, dat gehoorzaamheid aan dit gebod van God zeer veel vreugde schenkt!

De listige slang

En zo stond het volmaakte paar, Adam en Eva, aan het begin van een volmaakte start van een gezegend huwelijksleven, naakt, onbeschaamd, gezegend door hun Schepper — en alles was goed . . .

Totdat Satan, de slang, ten tonele verscheen. In ongeveer evenveel tijd als er nodig is om het te vertellen, haalde hij onze eerste ouders over om te nemen van de enige boom in de Hof waarvan God gezegd had dat zij hem niet mochten aanraken. Dat maal bracht verandering in hun houding, hun kijk op het leven, hun gevoelens omtrent de zegeningen welke God op hen had doen nederdalen. De zegening en de schoonheid van seks op de wijze die God had bedoeld — man en vrouw, naakt en onbeschaamd, als een vlees aan elkaar gebonden — verzuurde tot een schuldgevoel. Zij verborgen zich beschaamd voor het aangezicht van God. Satan had hen ervan overtuigd dat goed kwaad was, en kwaad goed, hun wereld op de kop gezet en dat wat God met hen voorhad tot een bespotting gemaakt.

Leugen en bedrog maakten hun entree in de wereld. De dood volgde. Onze ouders hadden hun enige ouder, God, onteerd, het enige dat hen niet toebehoorde gestolen, toegegeven aan hun begeerte, geloof gehecht aan Satans leugens, de menselijke aard als zoete koek van de fabrikant, Satan, geslikt (Ezech. 28:15 en Joh. 8:44). De vloek die zij daarmee oogstten, leidde tot de sedertdien zo prominente ongelijkheid tussen de seksen. Het leven werd tot een last en een voortdurende strijd. De schoonheid en de gelijkheid van de Hof verdwenen. Strijd, schuld, schaamte en pijn kregen de overhand — Satan kreeg volledig zijn zin.

Maar zo hoeft het voor u en mij niet te zijn. Jakobus verschaft ons de simpele formule om terug te keren tot de onschuld en de open vrijheid

van een onbeperkte toekomst zoals in Eden werd aangeboden. De gift des levens is nog steeds verkrijgbaar, en er is geen reden ons af te sloven voor het loon van de zonde: de dood. „Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel en hij zal van u vlieden" (Jakobus 4:7-8).

Satan haat seks. Hij besmeurt hem met alle mogelijke soorten kwaad. Hij laat seks in alle opzichten zondig lijken, perverteert hem en verheerlijkt de ontkenning ervan. Van het ene uiterste tot het andere bazuint de duivel zijn haat uit: de beste staat voor de mens is die van het celibaat (God zei: „Het is *niet* goed dat de mens alleen zij"); overspel en de begeerte naar de vrouw van uw naaste worden door allerlei kunstmatige middelen aangemoedigd (God zei: „Mannen, hebt *uw* vrouw lief" en „Gij zult niet echtbreken"); homoseksualiteit en geslachtsverkeer met dieren worden als natuurlijk gekoesterd (God zei: „Een man die gemeenschap heeft met iemand van het mannelijke geslacht, zoals men gemeenschap heeft met een vrouw, beiden hebben een gruwel gedaan; een man [of een vrouw] die met een dier gemeenschap heeft, zal zeker ter dood gebracht worden"). Satan zegt: „Gij zult geenszins sterven" (Gen. 3:4), als gij eet van deze vruchten van de rebellie tegen de Schepper God (God zegt in Genesis 2:17: „Gij zult voorzeker sterven").

Wie gelooft *u*? Adam en Eva geloofden Satan — en dat heeft sindsdien elke generatie gedaan. Afgezien van afzonderlijke personen die gehoor gaven aan de oproep van God en die begrip kregen voor zijn gave van waarheid en vrijheid, die vanuit de dood het leven binnentraden, die hun schuld aflegden in oprecht berouw en in een verandering van hart en geest.

Satan de Duivel heeft de hele wereld verleid (Openb. 12:9). Haar in elk opzicht bedrogen: godsdienstig, moreel, bestuurlijk, zelfs lichamelijk. Concepten en denkbeelden welke sedert Eden eeuwenlang in praktijk werden gebracht, en die de vrouw een typerende rol opdrongen welke in onze tijd door velen hunner wordt verafschuwd, zijn het gevolg van dit bedrog, plus nog zoveel anders dat aan de wereld mankeert. Het was niet Gods bedoeling dat er een dergelijke ongelijkheid zou zijn, en even-

min ziet Hij de vrouw in een rol die ook maar een grijntje inferieur is aan die van de man.

Onnozele redenerie

Natuurlijk zijn er verschillen. God zij dank zijn er verschillen! Maar het is een maar al te vaak voorkomend gebrek aan inzicht om iets dat verschilt van iets anders, automatisch te willen bestempelen als beter of slechter. Jammer genoeg is dat nu juist de menselijke gewoonte op tal van terreinen (en het is de oude slang die daartoe aanzet). Ras, nationaliteit en geslacht geven tot veel vooroordeel aanleiding. De rassen (of, nauwkeuriger uitgedrukt de huidskleuren) waarin de gevarieerde mensheid is verdeeld, worden (al naar mate huidskleur en ras) zorgvuldig geclassificeerd naar inferioriteit en superioriteit. Hetzelfde gebeurt met nationaliteiten. In elk van deze categorieën is er ruimte voor veelvuldige geïmpulsietheit. Bij het geslachtelijke zijn er slechts twee maatschappelijke lagen. (Wij laten op dit moment de mening buiten beschouwing van hen die beweren dat er drie zijn). En dus meent men dat de ene daarvan superieur moet zijn aan de andere.

Deze redenering is niet alleen onnozel, maar *fout*.

Elk levend wezen is verschillend van elk ander. Verschillen betekenen niet dat de ene enkeling inferieur en de andere superieur is, maar uitsluitend dat hij *anders* is. Vrouwen kunnen babies krijgen, mannen niet. Dat is een verschil. Mannen hebben als regel een sterker spierstelsel dan vrouwen — ook dat is een verschil. Maar geen van deze attributen doet iets af aan het feit dat beiden gemaakt zijn naar Gods beeld: *dat is het wezen van gelijkheid!* Wanneer verschillen positief werken, dienen ze te worden aangemoedigd; werken ze te worden verslappend, dan dienen ze onder controle te worden gebracht. Wie gelijkheid tracht te bewijzen door het spelletje van de ander te spelen, handelt niet wijs noch logisch. Zo'n spelletje is dan ook zinloos, en bewijst in het geheel niets.

Het is niet nodig dat vrouwen betere (of even goede) vrachtwagenchauffeurs, grondwerkers of krijgslieden worden als mannen om daarmee hun gelijkheid te bewijzen. Het

(Zie verder pagina 26)

Hoe u met Gods KRACHT vervuld kunt worden

Nu zijn christenen in geestelijk opzicht levenloos. Hoe komt het dat zij van die krachtbron afgesneden lijken te zijn?

door Herman L. Hoeh

Voortdurend bombarderen de nieuwsmedia ons met berichten omtrent nimmer vermoede, nieuwe krachten, die door de wetenschap konden worden vrijgemaakt. Nog nooit heeft de wereld zoveel onvoorstelbare krachten tot z'n beschikking gehad als thans.

In de strijd om het bestaan leggen de naties grote voorraden aan van wapens met een onvoorstelbaar verschrikkelijke uitwerking. Fabrikanten construeren machines met steeds grotere capaciteit om het naar allerlei goederen hongerend publiek te kunnen bevredigen. Lieden die bezeten zijn van theorieën omtrent 'gezonde voeding' leuren met nieuwe, uiterst werkzame drankjes die gegarandeerd impotentie genezen en zelfs ouden van dagen weer jong maken. Zelfs de kerken verkopen het publiek nieuwe methoden om de in de mensen sluimerende „verborgen krachten” aan te boren.

Toch zijn de mensen vandaag de dag leger, levenlozer en machtelozer dan ooit te voren! De kerken lijken gespeend van geestelijke kracht!

Wat is er verkeerd gegaan? Ontbreekt ons de ware bron van kracht, die de oorspronkelijke Kerk uit de dagen der apostelen bezielde?

De bron van die kracht

Er is een reden waarom de mensen geestelijk leeg, ontevreden en ge-

frustreerd zijn. Ze hebben naar de verkeerde bron van kracht gezocht! En de kerken zoeken naar materiële vervangingsmiddelen, naar psychologische lapmiddelen. Maar ze verzui- men te zoeken naar de ware bron van kracht, die de apostelen en de ganse Kerk uit hun dagen vervulde!

Ziehier de bron van die kracht:

„De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes” (Rom. 15:13, *N. vert.*)

Hier wordt gesproken van „vervulling”. Vervulling met wat? „... met louter vreugde en vrede.” Door welke kracht? „... door de kracht des Heiligen Geestes”!

De geïnspireerde, oorspronkelijke Nieuwtestamentische Kerk was vervuld van de kracht van de Heilige Geest. Tegenwoordig zien we dat niet meer. In plaats daarvan zien we nu een slappe pseudo-spiritualiteit dan wel onbeheerste menselijke emoties, die voor de kracht van God worden aangezien.

Preken over een valse geest

De meeste mensen zijn zich niet bewust van Paulus' waarschuwing dat er vele valse kerken zouden bestaan die afwijkende doctrines omtrent de Heilige Geest onderwijzen, en die velen ertoe verleiden een andere geest te aanvaarden dan de ene, ware

Geest die ons in de Schrift wordt geopenbaard.

Verneem dan dit: „Maar ik vrees” — Paulus was bedroefd omdat hij wist wat er in onze dagen zou gebeuren — „dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige en loutere toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden.” De leerstellingen van Christus zijn eenvoudig wanneer we ze begrijpen; ze zijn geen theologisch mysterie!

Lees dan verder in 2 Cor. 11:3-4: „Want indien de eerste de beste” — iedere valse geestelijke voorganger die beweert in de naam van Christus te komen — „een andere Jezus predikt”, — de wereld is vol van prediking omtrent een andere Jezus, die in een andere tijd werd geboren, stierf en opstond dan de ware Messias, een andere Jezus, die de onveranderlijke wetten van de Vader verwerp — „die wij niet hebben gepredikt” — zo zegt Paulus „of die een andere geest ontvangt, die gij niet hebt ontvangen” — door de prediking der apostelen — „dan verdraagt gij dat zeer wel” (aanvaardt gij dat).

Dat nu is wat er heden ten dage gebeurt! Paulus waarschuwde voor het aanvaarden van een „andere Geest” en een „andere prediking”.

De profetische waarschuwing van Paulus is niet overbodig gebleken! Want de wereld heeft al een andere

geest aanvaard: de geest van de leugen — niet die van de waarheid.

Het belijdend christendom is verscheurd door de hinderdend van elkaar verschillende denominaties, die stuk voor stuk totaal andere leerstellingen onderwijzen dan die van de geïnspireerde apostelen van Jezus Christus. Het wordt hoog tijd dat we ons deze feiten duidelijk voor ogen stellen en de Bijbel opslaan om na te gaan wat God ons betreffende Zijn Heilige Geest openbaart.

Hoe de Heilige Geest te ontvangen

Er is maar één Heilige Geest — slechts één bron van goddelijke, geestelijke kracht. Zonder deze zullen wij nooit het eeuwige leven beërven!

Hoe ontvangen wij die Heilige Geest?

Sla uw Bijbel op bij Lukas 11:13 en lees Jezus' eigen woorden: „Indien gij dan, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven aan hen die Hem daarom bidden?”

Hieruit ziet u dat de Heilige Geest een gave is. Zo wordt het ook genoemd in Handelingen 10:45 en 11:17. Dan is de Heilige Geest niet iets waarmee we zijn geboren, en evenmin iets wat we kunnen verdienen. Het is de bron van geestelijke kracht, die wij nodig hebben, maar die wij als een gave ontvangen als we God daarom vragen.

Maar hoe kunnen we weten dat God naar ons luistert, wanneer we Hem in het gebed om iets vragen? Ziehier het antwoord: „... en ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht. En dit is zijn gebod: dat wij geloven in de naam van zijn Zoon Jezus Christus en elkander liefhebben, gelijk hij ons geboden heeft” (1 Joh. 3:22-23).

Let wel: wij moeten niet alleen berouw hebben en in Jezus Christus geloven, maar ook de Vader gehoorzamen — want dat is wat de liefde is. „Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren” (1 Joh. 5:3). Wanneer we ons aan deze voorwaarden houden, door onze wil onvoorwaardelijk aan die van God te onderwerpen, dan zal Hij ons verhoren. Dan kunnen wij Zijn Heilige Geest

ontvangen. Lees nog eens na hoe dit in Handelingen 2:38 wordt uiteengezet: „En Petrus antwoordde hun: Bekeert u, en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Op die manier geschiedt het! U begint met berouw te tonen, met u af te wenden van uw vroegere zonden door het bloed van Christus, en met gedoopt (ondergedompeld) te worden. Dan wordt u onvoorwaardelijk de Heilige Geest toegezegd. God heeft Zich verplicht Zijn aandeel te leveren, als u eerst het uwe hebt geleverd. Daarna kunt u God verzoeken u er — door Zijn Heilige Geest — toe te brengen een nieuw leven te leiden in overeenstemming met Zijn geopenbaard Woord, de Bijbel.

Verder lezend in Handelingen 5:32: „En wij” — de apostelen zijn hier aan het woord — „zijn getuigen van deze dingen en ook de Heilige Geest, die God hun gegeven heeft die Hem gehoorzaam zijn.”

Let er vooral op hoe de nadruk wordt gelegd op de onderwerping van uw geest aan de wil van God — aan de wet van God. Jezus zeide: „Doch niet mijn wil, doch de uwe geschiede” (Luk. 22:42). God verwacht van ons een onderdanige, gehoorzame houding alvorens we de Heilige Geest ontvangen. Het is volkomen duidelijk dat de Heilige Geest de geest van totale onderwerping en gehoorzaamheid aan de Vader is. Dat is de weg naar een vol, overvloedig van kracht vervuld leven!

Hoe een vruchtdragend leven te leiden

Hoevelen van u voelen zich leeg en gefrustreerd... voelen zich geestelijk levenloos?

Ziehier hoe u een verjongd, vruchtbaar leven kunt leiden — hoe u van kracht vervuld kunt worden!

Let dan op de vruchten van de Geest: „Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Tegen zodanige mensen is de wet niet” (Gal. 5:22). Het is aan de vruchten des Geestes dat u kunt zien dat u de Heilige Geest van God hebt ontvangen. „Zo zult gij hen dan aan

hun vruchten kennen”, zegt Jezus (Matth. 7:20).

De eerste vrucht is liefde. De liefde is de grootste geestelijke kracht op aarde. „... omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is,” zegt Paulus in Romeinen 5:5. Wat is de liefde van God?

„Daarom is de liefde de vervulling der wet,” luidt Paulus' antwoord in Romeinen 13:10. Liefde is een goddelijke, geestelijke kracht, verleend door de Heilige Geest, die de menselijke wil leidt naar gehoorzaamheid — en wel gehoorzaamheid aan Gods wet. Als u God liefhebt, dan zult u — door de kracht van God en niet door uw menselijke kracht — al Zijn geboden onderhouden... alle tien!

Geen mens die blijvend Gods wet der liefde overtreedt, heeft ooit Gods Heilige Geest ontvangen of heeft Gods kracht werkzaam in zich! Dit betekent dat miljoenen belijdende, maar misleide christenen, die niet hun wil aan die van God hebben onderworpen en niet alle tien geboden onderhouden, nooit de Heilige Geest hebben ontvangen; ze zijn, hoewel ze het ernstig kunnen menen, nog altijd niet bekeerd en ze zullen ook nooit bekeerd worden totdat ze zich onderwerpen aan Gods geestelijke wet van de liefde.

De andere vruchten van de Geest, door Paulus in Galaten 5:22 genoemd, versterken nog de houding van liefde. Gehoorzaamheid aan God is niet iets dat streng, wreed en meedogenloos maakt — het geeft in tegendeel vreugde, vrede en vriendelijkheid, en het openbaart zich in zelfbeheersing. Zelfbeheersing is de sleutel tot ware geestelijke kracht. De meeste mensen kunnen niet vervuld worden met geestelijke kracht omdat ze niet bereid waren zelfbeheersing op te brengen. Onbeheerste kracht is erger dan helemaal geen kracht.

Ik weet wel dat het moeilijk is dit alles te geloven. Sommigen van u is waarschijnlijk geleerd dat u de Heilige Geest alleen maar kunt ontvangen wanneer u in staat bent bepaalde emoties te ontwikkelen — wanneer u Gods wet afwijst. Deze misleidende leer is ontleend aan een ander evangelie dan Jezus predikte. Het is de weg van Kaïn, die zijn broeder Abel haatte. Gods wet van de liefde is van

den beginne Zijn boodschap geweest (1 Joh. 3:11-12). Maar de mensen hebben die afgewezen!

Waarom we de Heilige Geest nodig hebben

De mens werd geboren zonder de levende vonk die hem in staat moet stellen voor eeuwig te leven. De mens is sterfelijk, onderworpen aan de dood.

Maar lees nu eens dit: „Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe. Indien Christus in u is” — en dan door de Heilige Geest hetzelfde leven in ons leeft als Hij door de Heilige Geest leefde toen Hij zelf op aarde was — „dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de Geest is leven vanwege de gerechtigheid. En indien de Geest van Hem” — de Vader — „die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden heeft opgewekt, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont” (Rom. 8:9-11).

Hoe volkomen duidelijk is dat! De Heilige Geest verleent de kracht om het eeuwige leven te kunnen beginnen. Het sterfelijke leven hebben wij van Adam geërfd. Maar erfgenamen van het eeuwige leven — erfgenamen van God — werden we doordat we zijn verwekt door de Heilige Geest, die het leven van God is. „En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon” — niet in een onsterfelijk ziel — „Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet” (1 Joh. 5:11-13).

Eeuwig leven met nimmer aflatende kracht, geestelijke kracht, is een gave Gods. Het is een kenmerk van de Heilige Geest. „Want het loon dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade die God schenkt, is het eeuwig leven” — als we dat al bezaten, zou het geen gave zijn; het zou dan zijn overgeërfd. (Rom. 6:23).

Maar de Heilige Geest doet meer dan ons de mogelijkheid van het eeuwige leven bieden. Het verleent ons de karaktertrekken van God de Vader, de Almachtige.

Het deel van de Heilige Geest dat iemand deelachtig kan worden wanneer hij God daarom verzoekt door zich naar Zijn wil te richten, kan

worden vergeleken met de kiem of het zaad van het fysieke leven. Het draagt Gods geestelijke kenmerken en eigenschappen aan ons over.

De kiem van het eeuwige leven

In de eerste plaats dient men te beseffen dat de Heilige Geest — de kiem waardoor wij verwekt zijn — van de Vader komt. God heeft mannelijke karakterkenmerken. Dat is ook de reden waarom we Hem „Vader” noemen. Wij worden „kinderen Gods” genoemd (1 Joh. 5:1).

Welnu, God bezit de macht om als Zijn kinderen te verwekken. Hij verwekt ons „door Zijn Geest”. Elk deel van de Geest waardoor wij zijn verwekt, wordt in de Bijbel een kiem of „zaad” genoemd. Petrus zegt ons dat wij zijn „als wedergeboren, en niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levend en blijvend woord van God” (1 Petrus 1:23). Jezus completeert dit beeld met te zeggen dat wij uiteindelijk wedergeboren moeten worden — bij de opstanding — wanneer wij geest zullen zijn (Joh. 3:5-8). Nu zijn we alleen maar vlees, zij het met de geestelijke kiem van het eeuwige leven in ons.

In de tweede plaats dient men te beseffen dat een ander kenmerk van Gods Geest volmaakt karakter is. De Heilige Geest, de kiem van eeuwig leven, bewerkt die mogelijkheid in ons. Het is de Geest van gehoorzaamheid — van volmaaktheid.

Elk verwekt kind van God moet Hem de kracht vragen om de zonde te weerstaan. Wij moeten Christus Zijn leven in ons laten leven door de Heilige Geest. Als Christus in ons is — door de Heilige Geest — dan bezitten wij de kracht om ons van de zonde te onthouden. Lees wat Paulus schreef: „... want ik doe niet wat ik wens; maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik. Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik toe dat de wet goed is... Want ik weet dat in mij (d.w.z. in mijn vlees) geen goed woont. Immers, het wens is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken kan ik niet (Rom. 7:15-18)”.

Zie hoe zwak — en niet tot verzet tegen de zonde in staat — Paulus in werkelijkheid was. Hij had goddelijke hulp nodig: dezelfde kracht die in Jezus was en die Hem in staat stelde

de zonde te weerstaan. Die kracht nu komt van de Heilige Geest van God!

De gezindheid van God

Bekering begint altijd met berouw. Bekering betekent verandering van wat slecht was in wat goed is. Het is een verandering van geestesgesteldheid. Maar die verandering alleen is niet voldoende. We moeten Gods Geest ontvangen opdat die verandering blijvend zal zijn. Ons denken moet zodanig worden ontwikkeld dat het als Gods denken wordt. „Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Jezus Christus was” (Filipp. 2:5). Maar hoe moet dat worden bereikt?

Uw Bijbel leert u dat er „geest in de stervelingen is” (Job 32:8). Dit is niet de mens zelf, maar iets in de mens. Verbonden met de fysieke hersenen vormt het de menselijke gezindheid. Het verleent het denkvermogen en de persoonlijkheid, wat geen enkel dier kan bezitten. Deze geest in de mens is zich niet van zichzelf bewust. Los van de hersenen kan die geest niets weten. Het is geestelijke essentie. Het is menselijke geest. De mens, met deze geest toegerust, begrijpt alleen maar stoffelijke zaken. Er is nog een andere Geest — Gods Heilige Geest — nodig om de menselijke geest open te stellen zodat hij ook geestelijke zaken kan doorgronden (1 Cor. 2:9-11).

„De gezindheid van het vlees” — waarmee u bent geboren — „is de dood — ze veroorzaakt de dood door de zonde — „maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede” (Rom. 8:6).

Slechts weinigen beseffen hoe groot en almachtig God is — en hoe groot Zijn welwillendheid is, die het voor ons mogelijk maakt Zijn Geest te bezitten!

Nu we dus weten dat de Heilige Geest het eeuwige leven en de geestelijke karaktertrekken van God verleent, kunnen we ook beter de aard en de kenmerken van die Geest begrijpen.

Wat het wil zeggen uit God geboren te zijn

Alleen wanneer een mens uit God geboren is bij de opstanding, is hij volmaakt (1 Joh. 3:9-10). Tot dusverre is Christus de enige sterveling die uit God geboren is. Hij is volmaakt. Als

Hij om zo te zeggen, Zijn leven in ons leeft middels de Heilige Geest, dan is dit hetzelfde als zeggen dat we naar elk woord van God dienen te leven, omdat Christus de belichaming van het woord is — want Christus is de Bijbel in werking! Dan beschikken we over de kracht van de geestelijke zelfbeheersing als we ons aan Zijn Geest overgeven. Wij bezitten dan het vermogen te groeien naar een volmaakt karakter zoals dat van God!

Natuurlijk! Als wij kinderen Gods zijn, moeten we opgroeien om te worden als Hij. Dat geldt in de natuur voor alle nakomelingen, zij beërven de karakterkenmerken van de ouders. Dit geldt voor het geestelijke evenzeer als voor het stoffelijke.

Lees dan Romeinen 1:20: „Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien?” De stoffelijke schepping onthult het goddelijk vermogen van God om ons naar Zijn beeld te vermenigvuldigen. De natuur vermenigvuldigt zich en bewijst daarmee dat God dit eveneens doet. En zo Hij onze Vader is, en als wij door Zijn zaad — de Heilige Geest — zijn verwekt, dan zullen wij ook worden als Hij. En dat nu is iets wat de wereld niet weet!

De Godsfamilie

Aangezien er een hemelse Vader is en wij de door Hem verwekte kinderen zijn, moet God dus een familie vormen! En derhalve moet de Kerk van God bestaan uit deze door God verwekte familie. Het is de Heilige Geest die de Kerk verenigt.

Lees wat er over de familierelatie staat geschreven in Galaten 4:6: „God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader.” Het is dezelfde Geest waardoor wij in de Kerk worden opgenomen of ondergedompeld. „Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt” — de Kerk (1 Cor. 12:13).

In Hebreëën 12:9 wordt de Almachtige „Vader der geesten” genoemd. Uiteindelijk zullen wij — bij de opstanding — geboren worden uit de Geest als leden van de goddelijke familie (Joh. 3:6).

Bij de opstanding zullen de sterfe-

lijke lichamen die wij thans bezitten, worden veranderd in geestelijke lichamen (1 Cor. 15:44), vervuld met de kracht van God.

U moet er eens op letten hoe dikwijls wij in de Schrift worden afgeschilderd als erfgenamen van de goddelijke natuur, erfgenamen van de onsterfelijke, onverderfelijke, volmaakte, almachtige geest, ja zelfs van Gods eigen natuur. Wij zullen volledig „deel hebben aan de goddelijke natuur” (2 Petrus 1:4). Maar ook kunnen we een deel van die kracht nu reeds — in dit leven — ontvangen! De kerk van de apostelen bezat die kracht — en ook wij kunnen die ontvangen!

Wij zijn als een ei

Wanneer wij leden worden van Gods verwekte familie, ontvangen wij een deel — een zaad of kiem — van de Heilige Geest van de Vader. „En de Heilige Geest viel op allen die het woord hoorden” (Hand. 10:45). Deze gave wordt een zaad genoemd. Het wordt door de Vader in de hemel uitgestrooid, en zoals dat ook met natuurlijke levenverwekkende kiemen of zaden gaat, verenigt het zich met de menselijke geest in ieder van ons bij onze bekering. Elke menselijke geest is als de kern van een ei, waarmee de Heilige Geest of zaad zich verenigt.

Precies zoals het ei in de moederschoot door middel van de placenta moet worden gevoed met levengevende voedingsstoffen, zo moeten wij worden gevoed met het Woord Gods.

„... en de woorden die ik tot u gesproken heb,” zeide Jezus, „zijn geest en zijn leven” (Joh. 6:63). Die woorden vormen de Bijbel. Daarom dient de mens volgens elk woord van God te leven.

Precies zoals de natuurlijke voedingsstoffen door de uterus van de moeder circuleren, zo moet het leven van God door onze geesten circuleren. We nemen de levengevende woorden van God op uit de Bijbel n.l. door ze te lezen, te bestuderen en te overdenken. En zoals de lichamelijke afvalstoffen door het bloed via de navelstreng uit de vrucht in de baarmoeder worden afgevoerd, zo moeten wij onze zonden laten afvoeren door in het gebed God om vergeving te vragen, zodat — figuurlijk gesproken

— het vergoten bloed van Christus onze zonden met zich meevoert. Maar dat is nog niet alles!

Niet alleen moeten de woorden van God door middel van Bijbelstudie onze geest binnen stromen, ook Zijn Geest moet dat doen!

Men dient te beseffen dat iedere bekeerde Christen een zaad ontvangt — uit geest en niet uit materie bestaande —, dat zich met de menselijke geest in elk berouwvol menselijk brein verenigt. Aldus worden wij verwekt. Maar dat geestelijk zaad moet (in geestelijke zin) groeien, precies als de vrucht in de moederschoot. Laat „Christus in u gestalte krijgen,” zegt Paulus in Galaten 4:19. En ook zegt hij dat wij moeten „groeien in elk opzicht” — in geestelijk bewustzijn (Ef. 4:15).

Hoe zal dit zaad — nu verenigd met onze menselijke geesten — dan kunnen groeien?

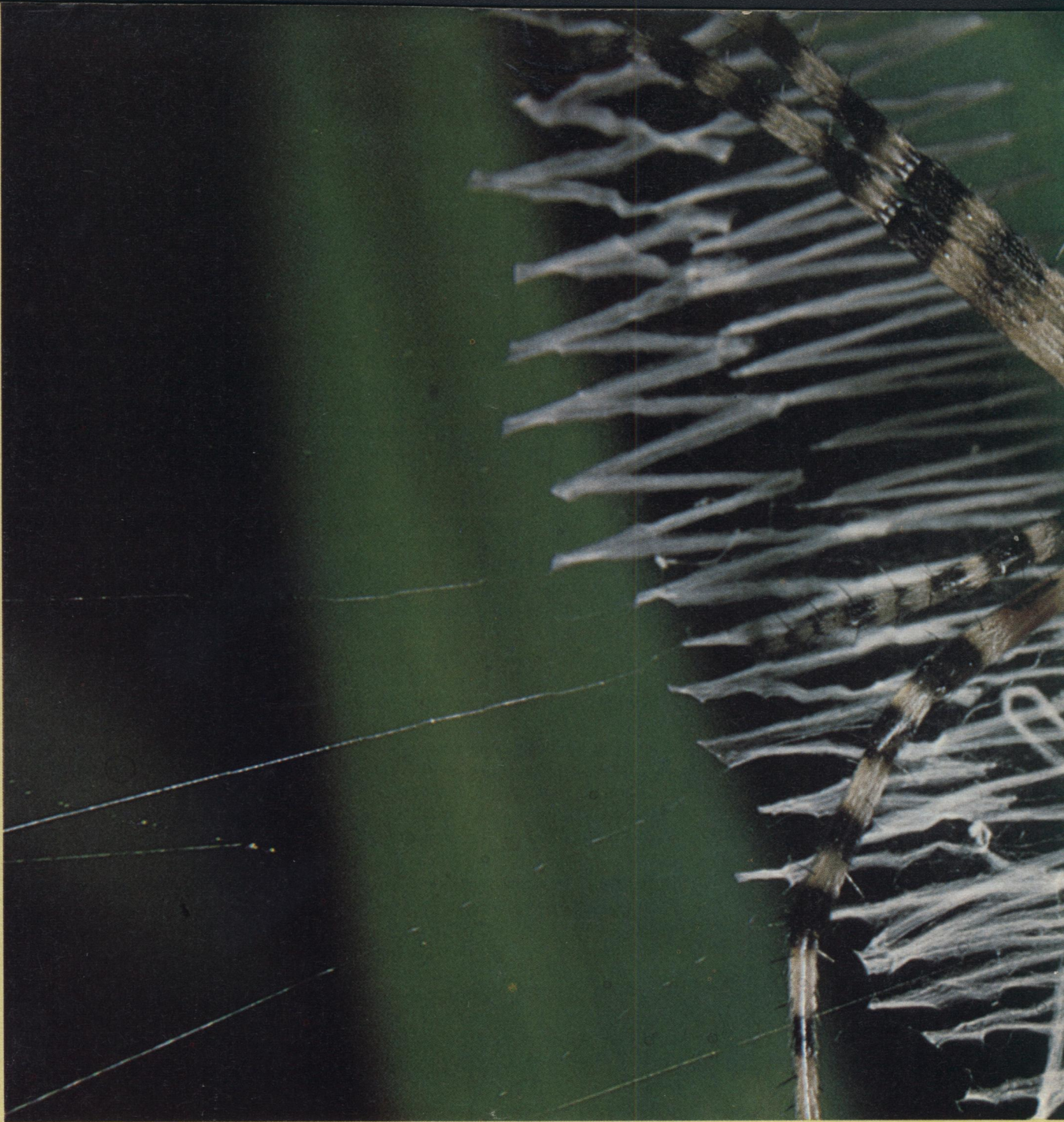
Doordat er nog meer Geest aan wordt toegevoegd — door „de bijstand des Geestes van Jezus Christus” (Filipp. 1:19).

Behalve het zaad dat van de Vader komt, dient er door Jezus Christus een constante voorraad Geest te worden verstrekt opdat wij geestelijk zullen groeien en volwassen worden. Geestelijke groei is het resultaat van bidden — van een innig, diep uit het hart opwellend gebed! De meeste mensen komen niet tot geestelijke wasdom doordat zij niet vurig bidden!

Precies zoals in de moederschoot een stoffelijke substantie aan het oorspronkelijke ovum (ei) en sperma moet worden toegevoegd opdat het nieuwe menselijke leven zich zal ontwikkelen, precies zo hebben wij geestelijke voedingsstoffen nodig — „moeten wij met de geest worden vervuld” — opdat wij in geestelijk opzicht tot ontwikkeling komen.

De Heilige Geest van Christus en van de Vader kan worden vergeleken met de elektrische stroom die door een gloeilamp wordt geleid. Wij zijn zo'n gloeilamp. Maar zonder de gloeidraad in de lamp is er geen licht mogelijk. Welnu, die gloeidraad kan men vergelijken met het geestelijk zaad van de Vader. Naarmate we meer van Gods Geest ontvangen, stralen we meer kracht uit — meer licht! Ons licht vult dan letterlijk de

(Zie verder pagina 24)

Misschien zijn het de acht kruipende poten of de kleverige webdraden die ons beangstigen. Maar hoe dat ook zij, niemand is bijzonder gebrand op spinnen.

Toch behoren spinnen tot de fascinerendste bewoners van de wereld. Naar schatting leven er op aarde meer dan 50 duizend soorten. Sommige reusachtige exemplaren, zoals de Mexicaanse tarantula, zijn groot genoeg om een muis op te eten, andere zo klein dat ze nauwelijks met het blote oog zichtbaar zijn.

Alle spinnen kunnen zijde spinnen.

Maar in tegenstelling tot de larven van insecten, die vanuit hun bek spinnen, bezitten spinnen aan de achteronderzijde van hun lichamen een stel nietige spinklieren die verschillende soorten zijde voor verschillende toepassingen produceren.

Sommige spinnen kunnen een zijdedraad spinnen van een miljoenste duim in doorsnede! Toch is zo'n enkel draadje zo elastisch dat het met een vijfde van zijn lengte kan worden gerekt voordat het breekt.

Zijn treksterkte wordt alleen overtroffen door samengesmolten kwarts-

vezels! Staal is in vergelijking daarmee *zwak!*

Architectonisch meesterwerk

Toch bestaat de verbazingwekkendste prestatie van de spin zonder twijfel uit dat prachtige architectonische meesterwerk — het web.

Het web van de spin vertegenwoordigt niet alleen een bouwkundige klus van de eerste orde, maar is tevens een sterke en gevaarlijke val om prooien te vangen.

Om een web te bouwen moet de spin eerst een minuscule, waaivorm-

© James H. Robinson—Photo Researchers

DE DODELIJKE KUNST VAN DE WEBTOVENARIJ

mige vlieger construeren — aan het uiteinde van haar kabel — om deze vervolgens in de richting van een nabije tak of een vast voorwerp te laten zeilen. Zit de draad eenmaal stevig vast, dan bijt zij hem door om zich vervolgens, tussen de twee losse uiteinden hangend, voetje voor voetje voort te bewegen door de draad voor haar op te winden en aan de achterkant een nieuwe te spinnen.

Wanneer deze funderingskabels verankerd zijn, gaat de spin het weer wat kalmer aan doen. Zij vervaardigt een tijdelijke spiraal om het web intact te

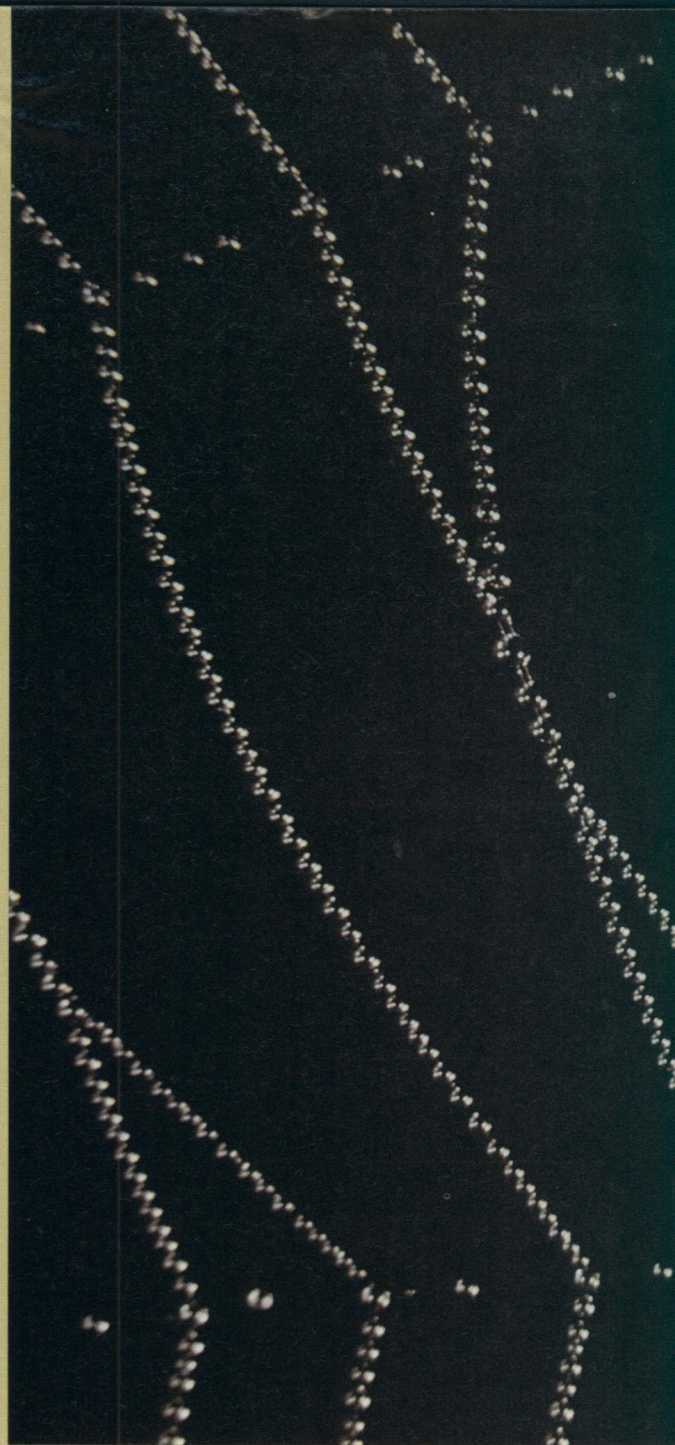
houden (zie illustratie) en gaat zich vervolgens wijden aan het spinnen van de kleverige draden die het feitelijke insectenvangwerk moeten doen. Is dat gebeurd dan legt de spin de laatste hand aan haar bouwsel door de tijdelijke hulpdraden weer te verwijderen.

In tegenstelling tot de insecten die in deze wirwar van draden verstrikt raken, heeft de spin een speciaal aangepaste voet die haar in staat stelt zich vrijelijk door het web te bewegen. Ook bouwt zij haar web in een enigszins schuine stand, zodat zij zich aan een kant ervan kan laten hangen zonder erin verward te ra-

EEN GETUIGENIS VAN DE GROTE SCHEPPER, de kringweb-spin (helemaal rechts) blaast even uit alvorens verder te gaan met haar webtoevenarij. Spinnen zijn geprogrammeerd om effectieve insectenvallen te spinnen (onder en rechts onder). Zijdestrengen waarop korrels lijm (midden) helpen de prooi vangen en vasthouden.

© S. J. Krasemann—Photo Researchers

Spence McConnell—Bruce Coleman

ken. Een speciale „telegraafdraad” helpt haar de aanwezigheid van een onvoorzichtig insect op te merken. Niet-bewegende slachtoffers ontdekt zij door systematisch op de draden te tokkelen die als het ware de spaken van het web vormen.

Geprogrammeerd vermogen

„Leren” spinnen hun web te spinnen — b.v. „met vallen en opstaan”?

Bij een in de *Scientific American* vermeld experiment werden gewone kruisspinnen uitgebroed in kleine doosjes, en daar in gelaten tot hun

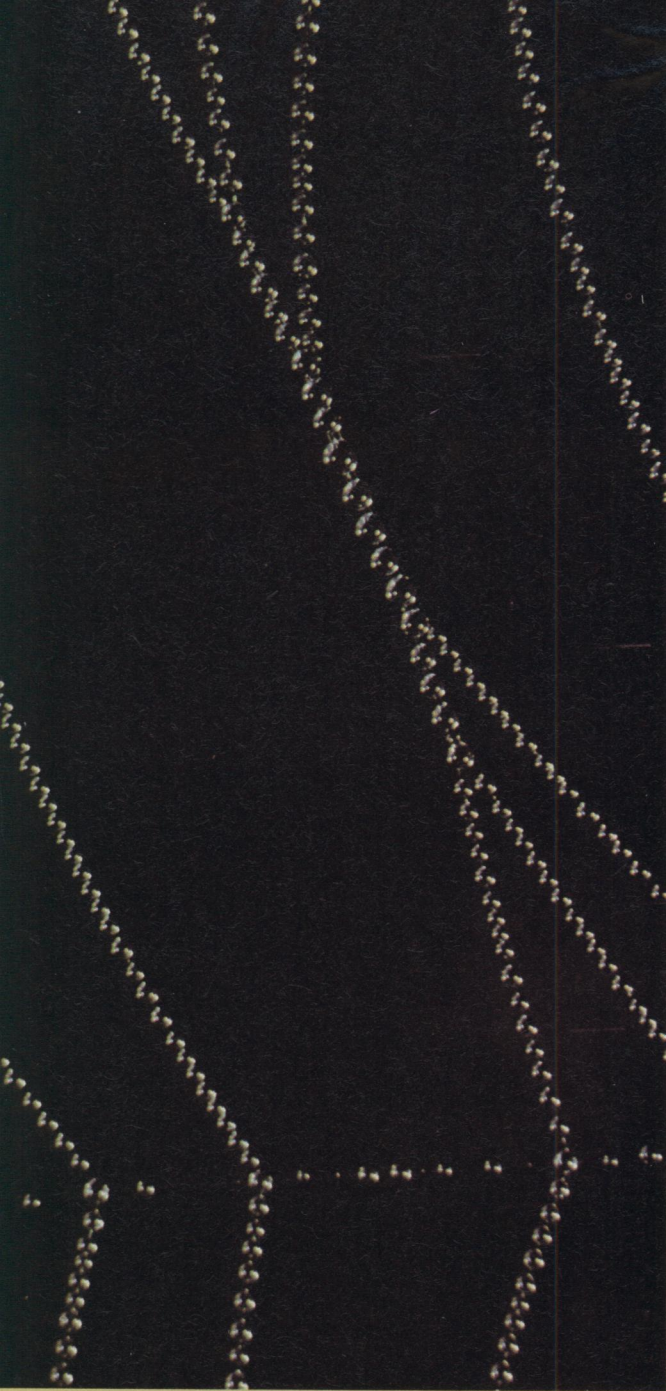
gedeeltelijke volwassenheid, waarna ze naar grotere kooitjes werden overgebracht.

Onmiddellijk waren ze in staat perfecte webben te weven!

Met andere woorden, zij begonnen hun carrière niet met het spinnen van primitieve webben, of van een webtype waaruit zich later een „volwassen web” zou kunnen ontwikkelen.

Het feit dat ze tijdens hun „jeugd” door hun verzorger waren gevoed zonder dat er enige noodzaak was een web te spinnen, *had hun vermogen daartoe heel niet aangetast!*

Een ander experiment speelde zich in de buitenaardse ruimte af, in een van de onderzoekings satellieten van de NASA. Er werden spinnen aan boord gebracht om te zien of ze ook in gewichtloze toestand hun web konden weven. Het antwoord luidde bevestigend! Zelfs zonder het „referentiekader” dat de zwaartekracht verschaft, waren de spinnen toch nog in staat gehoor te geven aan hun instinctief vermogen om webben te bouwen. Die vaardigheid is bij spinnen dus erfelijk — het vermogen is voorgeprogrammeerd.

© George K. Bryce—Animals, Animals

J. Shaw—Bruce Coleman

Ontwikkelde webweven zich geleidelijk?

Maar hoe kon een zo doorwrocht en ingewikkeld systeem van webbouw zich ooit geleidelijk ontwikkelen? Kunt u zich de eerste spin voorstellen terwijl zij tevergeefs probeerde insecten te vangen in een „proto-web“?

De meeste spinnen spinnen in het geheel geen webben, zodat je nauwelijks kunt beweren dat ze wel een web „moesten“ weven. Maar als ze het dan niet „moesten“, waarom spendeerden zij dan al die „miljoenen jaren“ (volgens de

evolutietheorie) aan het ontwikkelen van dat vermogen? De hele gang van zaken is absoluut ongeloofwaardig — zeker als je gelooft dat het allemaal bij toeval en door evolutie gebeurde.

Leerde die simpele spin de kunst en de wetenschap van het webben bouwen uit zichzelf? „Dat ronde web schijnt mij toe een zelfstandig brok glorieuze schepping te zijn, een ongelofelijke nieuwigheid, uitgedacht door superieure bouwmeesters!“ schrijft Willis Gertsch, auteur van *American Spiders*.

En volgens een andere bron is „de vraag hoe de voorouders van onze huidi-

ge webwevers zich een zo doorwrochte constructiemethode eigen maakten, niet gemakkelijk te beantwoorden“ („Evolution of the Web“, B.J. Kaston, *Natural History*, april 1966).

De vraag is zeker niet gemakkelijk te beantwoorden zolang je aanneemt dat het allemaal van de spin afhangt, en van toevallige evolutionaire veranderingen. Evenals vele andere wonderen van de schepping, is de verbazingwekkende webtoevenarij van spinnen zonder moeite te begrijpen als een fascinerend voorbeeld van het creatieve genie van God de Schepper. □

HOE ECHT IS GOD VOOR U?

Volgens een publiek opinieonderzoek beweert 97% van de bevolking van de Verenigde Staten in God te geloven. „In God we trust” (Wij vertrouwen op God) staat er op het Amerikaanse geld, zoals op de nederlandse gulden en rijksdaalder „God zij met ons” staat. Toch leiden miljoenen mensen hun leven alsof er geen God bestond! Waarom deze schijnbare tegenstrijdigheid? Zou het kunnen zijn dat voor het merendeel van ons God geen werkelijkheid is?

door Brian Knowles

God is niet dood” staat er op een bumpersticker „Hij wil Zich er alleen niet mee bemoeien”. Een andere sticker luidt: „God is niet dood. Hij is ondergedoken in Argentinië”. Ziekelijke humor? Misschien. Maar deze gedachten weerspiegelen de manier waarop velen van ons over God denken.

Alleen al het idee van „God” roept twijfels en vragen op in de gedachten van miljoenen mensen. Bij voorbeeld, hoe past een God in deze door oorlogen verscheurde, overbevolkte, door ziekten geteisterde moderne wereld? Bestaat er een God die de gebeden van gelovigen verhoort? Of is Hij weggegaan naar de kosmische woestenij van het heelal om zich bezig te houden met een of ander nieuw project? Waarom bemoeit Hij zich niet met de overstelpende problemen die de mensheid momenteel kwellen? Of is Hij alleen maar een of ander soort

machteloos beginsel dat slechts in onze harten leeft?

Hoe God Zichzelf openbaart

De meeste mensen hebben weinig moeite met het geloven in het theoretisch bestaan van God als filosofisch principe. Maar ze hebben twijfels over hoeveel, zo al enige, invloed dat „principe” op de wereld of hun eigen persoonlijke leven zou moeten hebben.

Al in 1960 verklaarde Dr. Samuel H. Miller, dekaan van Harvard's Divinity School: „Het moderne tijdperk heeft religie als een grondslag voor werkelijk leven afgeschaft en stelt in plaats daarvan zijn vertrouwen in de wetenschap, hoewel het woord „God” in Amerika meer dan ooit op populaire wijze is doorgedrongen” (*Denver Post*, 4 juni 1960). Die verklaring is heden, ongeveer negentien jaar later nog steeds waar.

Gods uitdaging aan Job

De aartsvader Job kende Gods almachtige grootheid. Hij beseftte dat „Zo Hij lust heeft om met hem te twisten, niet een uit duizend zal hij Hem beantwoorden. Hij is wijs van hart en sterk van kracht . . .” (Job 9:3-4, *Statenvert.*). Maar Job kon de omvang van zijn eigen verklaring niet volledig overzien totdat God hem werkelijk op de proef stelde.

De hoofdstukken 38 en 39 van het boek Job brengen verslag uit hoe God Job uitdaagde om meer dan veertig vragen te beantwoorden. Zelfs met de enorm toegenomen wetenschappelijke kennis van vandaag is de mensheid nog steeds niet in staat de machtige natuurkrachten, waarover God bij deze ondervraging in de oudheid sprak, te beheersen of zelfs maar te begrijpen.

Hieronder volgen de vragen die God stelde (geciteerd uit de Statenvertaling, tenzij anders aangegeven).

• Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde?

- Wie heeft haar maten gezet, want gij weet het; of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken?
- Waarop zijn haar grondvesten nedergezonken, of wie heeft hare hoeksteen gelegd?
- Of wie heeft de zee met deuren toegesloten, toen zij uitbrak en uit de baarmoeder voortkwam . . . en zette grendel en deuren en zeide: Tot hiertoe zult gij komen en niet verder!”
- Hebt gij van uwe dagen de morgenstond geboden? Hebt gij de dageraad zijn plaats gewezen?
- Zijt gij gekomen tot aan de oorsprongen der zee, en hebt gij in het onderste des afgronds gewandeld?
- Zijn u de poorten des doods ontdekt?
- Zijt gij met uw verstand gekomen tot aan de breedten der aarde? Geef het te kennen, indien gij dit alles weet.
- Waar is de weg, daar het licht woont? En de duisternis, waar is haar plaats?
- Zijt gij gekomen tot de schatkamers der sneeuw,

Misschien is dit te wijten aan het feit dat de meeste mensen nooit de tijd hebben genomen om na te denken over het feit van Gods *letterlijke bestaan*. Ze blijven geloven in een vaag idee of principe zonder aandacht te besteden aan de geweldige bewijzen om hen heen dat er *werkelijk* een almachtige Schepper *bestaat*.

God openbaart zichzelf en zijn aard op een aantal verschillende manieren, maar een van de meest kenbare is zijn stoffelijke schepping. De natuur is, los van het ingrijpen van de mens, een ongelooflijke toonzaal van goddelijke wijsheid en goddelijk denken. De onderlinge afhankelijkheid van de natuur, het instinct van de lagere levensvormen zoals bijen, vogels en zelfs vleermuizen is verbijsterend om waar te nemen. In de bijbel wordt ons verteld: „Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien.” (Rom. 1:20).

Hoe iemand de natuurwetenschap-

pen kan bestuderen en tot de conclusie komen dat er geen God bestaat, gaat het verstand te boven! Zoals de Psalmist uit de oudheid schreef: „De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God”! (Psalm 14:1.)

De les die Job kreeg

Bij het openbaren van zichzelf aan aartsvader Job uit de oudheid, wees God wederom op zijn stoffelijke schepping. Te beginnen met Job 38:1 tot en met Job 41:34 stelde God Job ongeveer 40 lastige vragen (zie bijgaand artikel in kader) over zijn eigen schepping. (En zelfs hoewel het boek Job waarschijnlijk het oudste bijbelboek is, kan de moderne mens met al zijn steeds toenemende kennis slechts een paar van die vragen beantwoorden.)

Deze manier van ondervragen was vernederend voor Job. Voordat hem deze vragen werden gesteld, had Job over God gepraat, tot Hem gebeden, over Hem gehoord en Hem omstandig bediscussieerd. Maar de *echte* God was niet echt voor hem! Nu zag Job God in een geheel nieuw licht:

„Toen antwoordde Job de Here: . . . ik verkondigde, zonder inzicht, dingen, mij te wonderbaar en die ik niet begreep. . . Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd. Daarom herroep ik en doe boete in stof en as” (Job 42:1-6).

Misschien is dit een ervaring die wij allemaal nodig hebben. Wij moeten van aangezicht tot aangezicht met God komen te staan door middel van zijn stoffelijke schepping en vernederd worden door zijn ongelooflijke grootheid en alwetendheid.

God naar het beeld van de mens

Maar zelfs hoewel iemand er diep van overtuigd is, dat er een grote, almachtige God bestaat, moet er nog een andere horde genomen worden — het begrijpen van de *ware aard* van die God.

De meesten van ons gevoelen de behoefte aan God. Toch willen wij dat God zijn neus buiten onze zaken houdt. Wij willen God als een beschermend genie, dat opgeroepen kan worden door over de lamp van het

en hebt gij de schatkamers des hagens gezien?

- Wie deelt voor de stortregen een waterloop uit?
- Heeft de regen een vader?
- Of wie baart de druppelen des dauws?
- Uit wiens buik komt het ijs voort?
- En wie baart de rijm des hemels?
- Kunt gij de banden des Pleiaden binden of de boeien van de Orion slaken? Doet gij de tekens van de Dierenriem te rechter tijd opgaan, en bestuurt gij de Beer met zijn jongen? (Nieuwe Vertaling)
- Weet gij de verordeningen des hemels of kunt gij deszelfs heerschappij op de aarde bestellen?
- Kunt gij uw stem tot de wolken opheffen, opdat een overvloed van water u bedekke?
- Kunt gij de bliksemen uitlaten, dat zij heenvaren?
- Wie heeft de wijsheid in het binnenste gezet? Of wie heeft de zin het verstand gegeven?
- Wie kan de wolken met wijsheid tellen, en wie kan de flessen des hemels nederleggen?
- Zult gij voor de oude leeuw rood jagen of de gretigheid der jonge leeuwen vervullen?
- Wie verschaft de raaf zijn buit? (Nieuwe Vertaling)

- Weet gij de tijd van het baren der steengeiten?
- Hebt gij waargenomen de arbeid der hinden?
- Zult gij de maanden tellen, die zij vervullen, en weet gij de tijd van haar baren?
- Wie heeft de banden des wilden ezels losgemaakt?
- Zal de eenhoorn u willen dienen?
- Zal hij vernachten aan uw kribbe?
- Zult gij de eenhoorn met zijn touw aan de voren binden?
- Zal hij de laagten achter u eggen?
- Zult gij op hem vertrouwen, omdat zijn kracht groot is, en uw arbeid op hem laten?
- Zult gij hem geloven, dat hij uw zaad zal wederbrengen en vergaderen tot uw dorsvloer?
- Zijn van u de verheugelijke vleugelen der pauwen?
- Of de vederen des ooievaars en des struisvogels?
- Zult gij het paard sterkte geven?
- Vliegt de sperwer door uw verstand?
- Is het naar uw bevel, dat de arend zich omhoog verheft, en dat hij zijn nest in de hoogte maakt? □

avondgebed te wrijven. Wij houden graag onze „God” op een afstand, net zoals de Israëlieten aan de voet van de berg Sinaï deden.

Wij willen een *bestuurbare* God die naar ons eigen beeld gerenoveerd is. Wij vermenselijken onze God ten einde Hem verteerbaar te maken. Wij willen geen God die waarlijk op een zeer machtige en kenbare manier betrokken is bij ons leven.

Maar de almachtige God die ons gemaakt heeft, wil niet op armslengte afstand gehouden worden. Als u *deze* God in uw leven wenst, moet het *op zijn voorwaarden zijn* — niet op de uwe. God is geen mens (1 Sam. 15:29). Zijn gedachten stemmen niet overeen met de onze (Jes. 55:8). God is GOD! Hij heeft *alle* kaarten in handen — wij slechts de jokers. Wij moeten „onzelf vernederen onder de machtige hand Gods” (1 Petrus 5:6). Diegenen die er naar streven God te betrekken bij hun leven, moeten bereid zijn Gods voorwaarden te aanvaarden en aan zijn eisen te voldoen.

Het probleem is dat sommigen van ons niet werkelijk op een persoonlijke manier de *heerschappij* en het *bestuur* van God wensen. Wij hebben het patroon gevolgd dat door de Israëlieten uit Samuels dagen in de oudheid werd uitgezet. God verklaarde aan Samuel, nadat de Israëlieten om een menselijke koning in plaats van God gevraagd hadden: „. . . Niet u hebben zij verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen koning over hen zou zijn” (1 Sam. 8:7).

De hand uitsteken naar God

Maar zelfs als iemand gereed en bereid is om zich aan Zijn schepper te onderwerpen, hoe moet men dat dan doen? Hoe *komt* men *in contact* met die God? Hoe gaat men een persoonlijke relatie aan met de Schepper van het gehele uitgestrekte heelal?

Het boek Jesaja geeft ons een aanwijzing. In het Israël van voor de ballingschap, had de ware godsdienst het heel moeilijk gekregen. Een lethargische stemming wat God betreft had zich van het volk meester gemaakt. Enkele mensen volbrachten lusteloos en halfslachtig de godsdienstige rituelen maar er was geen persoonlijk streven om God te zoeken. Rond die tijd schreef de profeet Jesaja: „Er was niemand die uw naam

aanriep, die zich beijverde om aan U vast te houden.” (Jesaja 64:7).

Hier wordt aangetoond dat om God te vinden men zichzelf ertoe moet brengen God te zoeken. God is er — maar Hij moet *gezocht* worden. Het is niet zo dat God afzijdig is en niet beschikbaar voor zijn menselijke schepping. Hij heeft het niet „te druk” om de gebeden van de gelovigen te horen. Hij is alomtegenwoordig en zeer werkelijk. Maar wij moeten op een persoonlijke manier een *duidelijke poging* doen Hem te zoeken. Paulus zei tegen de mensen van de Areopagus in de eerste eeuw na Christus: „Hij (God) heeft uit één enkele (Adam) het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte van de aarde te wonen . . . *opdat zij God zouden zoeken*, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons . . .” (Handelingen 17:26-27).

Maar de mens zoekt niet van nature zijn Maker. Het gemiddelde verstand ligt overhoop met God. Paulus zegt: „Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet” (Romeinen 8:7). Elihu, een van de vrienden van Job en mogelijkere wijs een dienaar Gods, zei: „Maar men zegt niet: Waar is God, mijn Maker . . .” (Job 35:10). Paulus schreef: „Niemand is rechtvaardig, ook niet één, er is niemand, die verstandig is, niemand, die God ernstig zoekt” (Romeinen 3:10-11).

Maar God belooft om diegenen te zegenen die Hem van ganser harte zoeken: „Welzalig zij, die zijn getuigenissen bewaren, die Hem van ganser harte zoeken” (Psalm 119:2). Diegenen die God ernstig zoeken — met toewijding en volharding — zullen beloofd worden. God zal zich niet doof houden voor zijn kinderen, wanneer zij streven naar zijn rechtstreekse, persoonlijke betrokkenheid bij hun leven.

Hoe God te zoeken

God is net zo dichtbij als het eerstkomende, vurige, ernstige gebed. Wij kunnen zijn antwoord zoeken op een persoonlijk vlak door ernstige, gelovige communicatie met onze Maker. Maar wij moeten *duidelijk* en *persoonlijk* zijn bij ons gesprek met

God. Hij is niet geïnteresseerd in de holle, zich herhalende routinegebeden van de georganizeerde godsdiensten of het ingeblikt, welluidend gegaal van geestelijke pluimstrijkers. Hij wil zijn kinderen in hun eigen woorden horen (Mattheüs 6:7). Hij wenst de spontane expressie van een ernstig zoeker.

Het vereist *geloof* om op deze manier tot God te bidden: „Maar zonder geloof is het onmogelijk (Hem) welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken” (Hebr. 11:6).

Maar waar komt geloof vandaan? Romeinen 10:17 luidt: „Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus”.

God openbaart zichzelf door middel van de bladzijden van de bijbel, het Woord van God. Het is een verslag van zijn handelingen met de mens tot aan de eerste eeuw na Christus. Door de bladzijden van dit Boek na te vorsen, kunnen we ertoe komen het verstand van God te zien en zijn houding en gedachten te begrijpen. Derhalve is voortdurend, ijverig speurend bijbelonderzoek een vereiste bij het zoeken naar de ware God.

God is echt!

Vergis u niet — *God bestaat!* Hij is echt en Hij is alomtegenwoordig door zijn Geest. Zijn engelen bewegen zich door het universum en brengen Hem constant verslag uit van de gebeurtenissen hier en daar (Job 1:6; 2:1-2). Hij kent elke haar op het hoofd van elk menselijk wezen (Mattheüs 10:29-30). Hij is op de hoogte van de dood van elk musje dat in zijn luchtruim rondvliegt.

Deze grote God *beloont* diegenen die bereid zijn zichzelf ertoe te brengen Hem te zoeken en Hem te betrekken bij hun leven — mensen die bereid zijn een persoonlijke relatie met hun Schepper te ontwikkelen.

Als u van Gods bestaan overtuigd bent, waarom neemt u dan de uitdaging niet aan en betreft u hem niet persoonlijk in uw leven! Als u echter besluit Hem met geheel uw hart te zoeken, moet u erop bedacht zijn geschokt, verrukt en uitgedaagd te worden door de dramatische reactie van uw liefhebbende God — omdat Hij echt is! □

Wat bedoelt u precies - „DE VERGEVING der zonden”?

Er zijn vele dwaalwegen, maar er is slechts één ware weg voor de mens om met God en zichzelf verzoend te worden. Die weg hoort u te leren kennen.

door Roderick C. Meredith

Roy's brede schouders schokten, zo zeer was hij bewogen, toen hij ons over zichzelf vertelde. Roy deed ons het verhaal van zijn vroegere leven in de steden met hun kroegen en rosse buurten, en van het rampzalige leven waarin hij verzeild was geraakt tijdens zijn dienstjaren gedurende de Tweede Wereldoorlog.

Wat Roy deed

Wij bevonden ons op de oever van een riviertje waar wij zo juist Roy hadden gedoopt en stonden op het punt de grote God die alle schoonheid om ons heen had geschapen, te vragen deze man Zijn Geest te schenken — Zijn natuur, Zijn karakter en geestelijke kracht.

Even later namen wij afscheid, liepen terug naar de auto en wuifden een laatste vaarwel. In de jaren daarna zagen wij hoe hij veranderde van een voortdurend grove taal uitslaande, whiskey drinkende, kettingrokende, eigenzinnige, maar uiterst onbevredigde en onzekere man in een van de zachtmoedigste en betrouwbaarste echtgenoten en vaders. Hij was nog steeds een harde werker die zich overal wist te redden, maar nu wist hij waarheen hij op weg was en hij kende de weg. Nu tierde en raasde hij niet meer, ten prooi aan ongeduld, spanning en innerlijke rusteloosheid. Nu bezat hij een rustige zelfverzekerdheid en gemoedsrust die vooral degenen opviel die hem van vroeger kenden.

Door het lezen van *De ECHTE WAARHEID* en tenslotte door de bijbel te gaan lezen en na te denken over de waarheden die daarin stonden, was hij een ander mens geworden.

Hij had het bestaan van de ware God bewezen en Hem leren kennen — de Schepper van en Heerser over al het bestaande, de Ene God die ook in deze tijd, getrouw aan Zijn eigen grote plan, bezig is in het wereldgebeuren tussenbeide te komen. Roy had ontdekt dat de bijbel de geïnspireerde openbaring van die God is. Hij had de ware Messias van de bijbel leren kennen en aanvaarden, Jezus Christus, die niet alleen voor onze zonden is gestorven, maar nu aan de rechterhand zit van de Grote Bestuurder van het heelal en die weldra op aarde zal terugkeren als Koning der koningen en zal heersen over de volkeren der aarde.

Bent u onbevooroordeeld?

Roy is natuurlijk geen typisch voorbeeld van de gemiddelde persoon. Zijn leven is heel wat gevarieerder geweest dan dat van de meesten van ons. Dat neemt echter niet weg dat iedereen op een gegeven ogenblik op eenzelfde beslissend punt in zijn leven zal komen als Roy.

Bent u bereid die allerbelangrijkste beslissing onder ogen te zien? Bent u bereid uzelf te veranderen, indien God u door Zijn geschreven woord, de bijbel, laat zien dat u Hem

tot nu toe eigenlijk niet heeft gekend, dat u niet gedoopt bent zoals het behoort, dat u niet Zijn heilige Geest in u heeft laten wonen?

Uw bijbel zegt: „Maar zo iemand de Geest van Christus niet heeft, Die komt [behoort] Hem niet toe” (Romeinen 8:9). Met andere woorden, men moet de Geest van Christus bezitten, anders is men geen christen en *is men niet bekeerd!*

Iemand die waarlijk bekeerd is, is vervuld van en wordt geleid door Gods heilige Geest (Romeinen 8:14). God leeft Zijn leven in ons door Zijn heilige Geest. Hierdoor worden wij als Zijn kinderen verwekt en hebben dus op deze wijze deel aan Zijn natuur.

Door Zijn Geest geeft God ons Zijn liefde. In Romeinen 5:5 lezen wij dat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de heilige Geest, die ons gegeven is. Zo hebben wij deel aan Zijn natuur, Zijn karakter, dat liefde is. En Gods karakter wordt uitgedrukt in de geestelijke beginselen die vervat zijn in de tien geboden.

En hoe wordt onze liefde tot God uitgedrukt? Uw bijbel antwoordt: „Want dit is de *liefde Gods*, dat wij *Zijn geboden bewaren*; en Zijn geboden zijn niet zwaar” (1 Johannes 5:3). De Canisiusvertaling en die van prof. Brouwer geven dit duidelijker weer als „dit is de liefde tot God”. De Willibrordvertaling laat helemaal geen twijfel over met „God beminnen wil zeggen zijn geboden onderhouden”.

Gods Geest maakt dat wij Hem gehoorzamen als onze Schepper en Heer. De apostel Petrus schreef geïnspireerd over de heilige Geest: „Welke God gegeven heeft degenen, die Hem gehoorzaam zijn” (Hand. 5:32).

Ware bekering houdt in berouw te hebben en ons leven in gehoorzaamheid aan God en Zijn wetten over te geven. U heeft berouw over uw zonden. Maar hoe definiëert de bijbel zonde? „De zonde is de wetsovertreding”, zoals de Leidse vertaling 1 Johannes 3:4 terecht weergeeft. Dit is de bijbelse definitie van zonde — het overtreden van Gods wet.

Om waarlijk berouw te hebben moet u dus berouw hebben over het overtreden van Gods wet. U moet er zoveel spijt van hebben dat u bereid bent niet langer Gods wet te overtreden, bereid om rechtsonkeert te maken. U moet dus bereid zijn voortaan Gods wet te gehoorzamen en letterlijk te leven volgens *alle* tien geboden! Is dit een zware last om te volbrengen?

Is het een zware last om geen andere dan de ware God te dienen, om Zijn naam niet ijdel te gebruiken en Zijn dag te houden? Is het zo moeilijk om uw ouders te eren? Waarom denken de mensen dat ze moeten vechten, doden, liegen, bedriegen, stelen en vloeken om gelukkig te zijn?

Zeg niet dat het „te moeilijk” is te gehoorzamen. Gods liefde die door de heilige Geest in onze harten is uitgestort, stelt ons in staat Gods geestelijke wet te onderhouden.

Maar welke zijn de voorwaarden om Gods Geest te mogen ontvangen? In Handelingen 2:38 zegt Petrus, door God geïnspireerd, welke die voorwaarden zijn: „Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave van de heilige Geest ontvangen”.

Gods Geest verleent ons de liefde die de wet vervult alsmede vreugde en vrede met God en met onze medemensen; zozeer dat wij ons in gehoorzaamheid aan Hem overgeven, dat wij toenemen in genade en onze menselijke natuur overwinnen gedurende dit leven als voorbereiding op het eeuwige leven in de wereld van morgen.

De doop — begrafenis van ons oude ik

In het Nieuwe Testament worden Gods geboden door Jezus Christus tot hun volle geestelijke bedoeling uitgebouwd — met name in Mattheus 5 in de Bergrede. De christenen van het Nieuwe Testament moeten zich niet alleen aan de letter van de wet houden, maar ook aan de geest en intentie van Gods wet in elke fase van hun leven.

Jezus zegt: „Er is geschreven, dat de mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle woord van God” (Lukas 4:4).

Berouw en bekering betekenen dus berouw hebben dat u *ongehoorzaam* bent geweest aan Gods wet, ongehoorzaam aan Zijn woord, Zijn leiding in uw leven. U moet bereid zijn oprecht in te zien en te belijden dat u gedwaald heeft. U moet vervolgens bereid zijn uw eigen wil over te geven en uw God en Maker te gehoorzamen. U moet bereid zijn het vergoten bloed van Jezus Christus als volle betaling voor uw zonden te aanvaarden. Christus is voor u gestorven om voor uw zonden te betalen, aangezien het loon van de zonde de dood is (Romeinen 6:23).

U bent dan zover dat u zich kunt laten dopen als een uiterlijk teken van uw bereidheid uw oude ik geheel en al te begraven en letterlijk uw hele leven te geven aan God als uw Vader en aan Christus als uw persoonlijke Heiland, Hogepriester en aanstaande Koning.

Let eens op de beschrijving van de betekenis van de doop in Romeinen 6:3-4: „Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem *begraven*, door de doop in de dood, opdat, gelijkertwij Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden”.

De doop is het symbool van de dood en de begrafenis van het oude ik, de oude menselijke natuur die gekeerd was tegen God en Zijn wetten. Zij is het symbool van ons geloof in en aanvaarding van de dood van Jezus Christus ter wille van ons. Zij is het symbool van onze aanvaarding van en geloof in Zijn opstanding die ook wordt uitgebeeld door ons op-

staan uit het watergraf van de doop. „Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding” (Rom. 6:5, *N. Vert.*).

De doop is ook een erkenning van onze kant dat ons oude ik, dat zelfzuchtig, ijdel en zondig is, moet sterven opdat wij weer kunnen verrijzen om te leven, waarachtig te leven, naar Gods wetten en geboden en niet meer te zondigen. „Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn” (vers 6, *id.*). Zoals we gezien hebben, is zonde de overtreding van de wet. Romeinen 6:6 zegt dus dat wij *niet moeten volharden in wetteloosheid*. Wij moeten integendeel berouw hebben dat wij Gods wetten hebben overtreden en wij moeten beginnen Christus in ons een leven van gehoorzaamheid aan Gods wetten en van dienstbaarheid aan onze medemensen te laten leven door Zijn Geest en Zijn liefde.

Zorg ervoor dat u het uwe bijdraagt

Het grootste struikelblok voor de meeste mensen om Gods waarheid te aanvaarden en zich te bekeren is hun eigen ijdelheid. De meesten van ons zijn opgegroeid met de een of andere vorm van godsdienstonderricht door grootouders, ouders of vrienden. Maar zij zullen nooit willen toegeven dat zij — en misschien ook degenen die hen lief en dierbaar zijn — gedwaald hebben. Zij zijn bang om te erkennen dat zij wellicht nooit werkelijk bekeerd zijn. Hun menselijke natuur doet hen volharden in hun eigenzinnigheid.

Maar God zegt: „Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen... Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, alzo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan uw gedachten” (Jesaja 55:8-9).

„Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood” (Spreuken 14:12). Onze eigen menselijke wegen en redeneringen zijn bijna altijd dwalende!

Waarom volledige overgave?

Het is zo goed als zeker dat de meesten van u die dit artikel lezen, nog steeds bezitten wat in bijbelse termen een „gezindheid van het vlees” heet. U heeft waarschijnlijk nooit uw eigen wil werkelijk overgegeven aan God en u bent nooit begonnen al Zijn geboden te gehoorzamen. Bent u nog steeds aan het argumenteren, redeneren en uzelf aan het rechtvaardigen? Zegt u nog steeds: „Zo zie ik het nu eenmaal”?

Het is bedroevend dat vele kerkse mensen die menen dat zij dat wat zij noemen „behouden” zijn, eigenlijk helemaal niet weten wat het betekent behouden te zijn! Zij zijn er nooit toe gekomen werkelijk hun eigen wil op te geven en werkelijk de God van de bijbel te gehoorzamen. Zij hebben nooit Gods heilige Geest ontvangen, zijn nooit de door Hem verwekte zonen geworden.

Zulke mensen overwinnen hun menselijke aard niet; zij begrijpen noch leven het principe zich elke maand en elk jaar van hun leven meer en meer naar de woorden van de bijbel te richten. Waarom niet?

„Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens het kan dat ook niet” (Romeinen 8:7).

God beschrijft de gezindheid van het vlees, de natuurlijke aard van de mens, als een geest die ongehoorzaam is aan Zijn wetten. De gezindheid van het vlees probeert die wetten „weg te redeneren” om haar eigen weg te volgen. Door te „redeneren” weigert zij God op Zijn manier te eren!

Daarom hebben deze mensen ook nooit werkelijk begrepen dat er hier beneden een groot plan wordt uitgevoerd, nooit begrepen ook waarom God hen altijd zo ver weg heeft geleken, zo onwerkelijk.

Hoe staat het met u?

Wees eerlijk tegenover uzelf. Heeft u werkelijk diep berouw gehad als eerste stap op weg naar bekering? Bent u voortdurend veranderend en is sindsdien uw geestelijk begrip, kennis en karakter steeds toegenomen?

Vergeet vooral niet dat een echte bekering moet worden voorafgegaan door werkelijk berouw. U moet zich

verootmoedigen, niet volharden in eigenzinnigheid, zodat u oprecht berouw heeft zoals David in Psalm 51, een van de beste voorbeelden van berouw hebben in heel de bijbel. „Was mij geheel van mijn ongerechtigheid, reinig mij van mijn zonde”, riep David uit. „Want ik ken mijn overtredingen, mijn zonde staat bestendig vóór mij”.

Let erop dat David niet probeerde zich te rechtvaardigen. Integendeel, hij beleed openlijk zijn zonde en vroeg om vergiffenis.

En hij vervolgde: „Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, wat kwaad is in Uw ogen”.

God hoefde David niet met argumenten, met intimidatie of door „redeneren” ertoe te brengen toe te geven dat hij gezondigd had tegen God toen hij echtbreuk pleegde met Bathseba en Uria vermoordde. David was bereid zijn zonde in te zien en bitter berouw te hebben over wat hij had gedaan. Hij kwam er werkelijk toe zichzelf te verfoeien.

En u?

Heeft God u ertoe gebracht in te zien dat uw geaardheid verkeerd is? Bent u zover dat u de oprechte wil bezit, uw eigen inslechte, zelfzuchtige, menselijke gezindheid van het vlees op te geven? Bent u bereid niet alleen berouw te hebben over wat u heeft gedaan, maar ook over wat u bént?

Koning David wist wat God van ons verlangt. Hij zei: „De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten” (Psalm 51:19). Voordat iemand — en dat geldt voor een ieder van ons — werkelijk en waarachtig bekeerd is, moet hij vernederd, ja vaak door omstandigheden neergeslagen worden en ertoe gebracht worden zijn eigen ONBEDUIDENDHEID in te zien. Hij moet beginnen aan een nieuwe levensweg van zichzelf verfoeien, zijn zonden belijden voor God en er berouw over hebben — een proces waarin hij zijn hart, verstand en wil volledig omkeert en besluit de andere weg te bewandelen.

Wanneer iemand zover is gekomen, zal hij niet langer redetwisten met God of met Zijn dienaren die Zijn werk doen. Dan zal hij zich niet langer door allerlei redeneringen onttrekken aan gehoorzaamheid aan

Gods geboden. Dan zal hij zich door Gods dienaren laten onderwijzen.

Nu is het tijd om te handelen

Misschien heeft God u al het begrip geschonken van Zijn werkelijkheid, Zijn onveranderlijke geestelijke wetten en de grote bedoeling die Hij voor de mens hier op aarde op het oog heeft. Door het lezen van *De ECHTE WAARHEID* bent u misschien reeds tot het inzicht gekomen dat God op het ogenblik overal ter wereld op een zeer bepaalde en speciale manier ingrijpt in het menselijk gebeuren.

Misschien begint u in te zien dat de wijze van leven die God ons voorhoudt goed is, dat die u laat zien hoe te leven, hoe een gelukkig gezin te hebben, hoe uw kinderen op de juiste wijze op te voeden, hoe u een goede gezondheid en ware gemoedsrust kunt genieten en hoe u kunt weten waartoe u bent geboren en hoe u dat levensdoel waar kunt maken.

Als dit werkelijk zo is, zullen honderden van u ons misschien willen schrijven en verzoeken een bezoek te mogen ontvangen van een van Gods eigen dienaren. Deze mannen worden uitgezonden om mensen over de gehele wereld raad te geven en met hen te praten — mensen die hun leven willen veranderen en misschien gedoopt willen worden in de naam van Jezus Christus na tot waarachtig berouw te zijn gekomen. Deze mannen zullen antwoord kunnen geven op de vragen waarmee u misschien zit aangaande uw eigen geestelijke leven, de doop en de bijbel. Zij zullen u helpen meer te weten over dit Werk van God en de mogelijkheid gemeenschap te hebben met anderen die de door God aangegeven levenswijze volgen.

Mocht u dus willen besluiten te handelen in de geest van de waarheid die u heeft leren kennen — om misschien door de doop oprecht uw oude ik te begraven en uw leven aan God te geven — geef ons dan uw naam en adres op met het verzoek om over deze dingen te komen praten.

En wanneer u ons schrijft, vergeet dan niet de belangrijke boekjes *De betekenis van de waterdoop* en *Wat is een echte christen?* aan te vragen. De boekjes worden u geheel gratis toegezonden en u zult daaruit leren wat de diepe betekenis is van berouw hebben en de doop door onderdompeling. □

GODS KRACHT

(Vervolg van pagina 13)

hele kamer!

De uitdrukking „vervuld met de geest” (Ef. 5:18) betekent geenszins dat men wordt gedreven tot emotionele manifestaties (want die komen uit het vlees voort, niet uit de Geest). Deze woorden willen zeggen dat wij worden vervuld met Geest uit de hemel, ons toegediend door Jezus Christus in Zijn ambt van Hogepriester.

Lees hoe Paulus dit in Romeinen 8:9 uiteenzet: „Gij daarentegen zijt niet in het vlees” — we worden dan niet door vleselijke hartstochten beheerst — „maar in de Geest” — dat betekent gemotiveerd en geleid door de Geest — „althans, indien de Geest Gods in u woont.” Dat is de Heilige Geest in de vorm van zaad van de Vader, dat Zijn karakterkenmerken overdraagt. Maar let op wat Paulus hieraan toevoegt: „Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.” Dat is de Heilige Geest van de Vader en van Jezus Christus, die onze geest-ervult opdat wij geestelijk kunnen groeien. Deze verwekking en groei door de inwerking van de Heilige Geest hebben de meeste mensen niet begrepen.

Verborgenen in de tijd van het Oude Testament

In het Oude Testament baden de mensen niet tot de Vader. Wij echter doen dat wel. In de tijd van het Oude Testament richtte niemand zich tot God als de Vader. Christus zou later komen verklaren wie de Vader is — dat wij door Hem verwekt kunnen worden. „Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon” — Christus — „die [opgestegen] aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen” (Joh. 1:18).

Maar hoe staat het dan met de aartsvaders en de profeten uit het Oude Testament? Beschikten zij dan niet over dezelfde kracht die wij vandaag kunnen hebben? Hadden ze niet dezelfde kracht als de apostelen? Hoe werd de Geest Gods voor hen toegankelijk? Door Degene die Christus zou worden (1 Petrus 1:11). Christus behorende tot het Godsrijk, was het die de Geest verschaftte aan

Mozes, aan Abel en alle andere getrouwen uit de dagen van het Oude Testament. Hij was het die hen vervulde met de Heilige Geest van de Vader ten einde hun geloof en kracht te verlenen. „Ook deze allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde niet verkregen, daar God iets beters met ons voor had, zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen” (Hebr. 11:39-40).

De aartsvaders en de profeten waren niet volledig geïnformeerd hoe men in het Koninkrijk Gods verwekt en geboren wordt. Ze wisten alleen maar dat ze dank zij de Eeuwige — die zou komen en zijn leven zou geven als een losprijs voor velen — het eeuwige leven zouden beërven. Ze wisten dat de Geest Gods niet beschikbaar was voor de mensheid in het algemeen. Ze wisten dat er een „nieuwe en levende weg” zou zijn (Hebr. 10:20), langs welke allen — door Christus — toegang tot de Vader zouden hebben; en dat degenen die „verzegeld met de Heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis”, in Hem zullen zijn (Ef. 1:14).

Heden ten dage kunnen wij — en ieder ander die dat wil — Gods leven en kracht ontvangen als een essentieel deel van ons wezen, hetgeen ons in staat zal stellen onze menselijke natuur te beteugelen.

De aard van de Geest

Geestelijke kwaliteiten en wezens-trekken schijnen de meeste mensen zo onwezenlijk voor te komen. Dat is niet verwonderlijk. Geestelijke zaken zijn immers onzichtbaar; ze kunnen niet met de zintuigen worden waargenomen, als ze niet door hetgeen er in de Bijbel staat worden verklaard.

Als we over de Heilige Geest spreken, kunnen velen de aard daarvan niet doorgronden. Toch maakt de Bijbel ons die aard duidelijk.

Er staat geschreven: „God is geest” (Joh. 4:24). De goddelijke Familie bestaat uit geest. De Vader en de Zoon, die uit geest bestaan, hebben bepaalde gestalten. Van begin tot einde onthult de Bijbel ons de gestalte en wezenstrekken van elk lid van de goddelijke Familie. De Vader en de Zoon hebben een hoofd, haren, ogen, een neus, een mond, armen, vingers, een romp, benen, voeten, be-

nevens inwendige organen. De mens is het evenbeeld van God. De mens is stof, maar God is geest.

Evenals de materie kent de Heilige Geest vele verschijningsvormen. Het omvat niet alleen de leden van de goddelijke Familie, maar stroomt ook door onze geest en stelt ons in staat goede werken te verrichten.

Het is ook een scheppende Geest

Zelfs al bevinden de Vader en de Zoon zich ten opzichte van elkaar op bepaalde plaatsen, nochtans vult de geest die van hen uitgaat, het gehele universum. Denk aan Davids woorden dat Gods Geest alles doordringt (Ps. 139:7-11). Geest is Gods leven. De zuurstof in de lucht geeft de mens het fysieke leven. De vergelijking is treffend.

De goddelijke Geest, die het ganse heelal vervult, is het waarmee de Vader en de Zoon hun scheppende arbeid verrichten. De Geest van God transformeert de scheppingskracht van de Vader en de Zoon in de stofelijke wereld rondom ons. De mens is niet met een dergelijk vermogen ter wereld gekomen. Maar de mens kan gereedschappen construeren, die de energie welke hij verbruikt, omzetten in zichtbare objecten in licht, warmte en talloze andere fysieke manifestaties.

De mens is hier op aarde gesteld om te leren hoe hij gereedschappen moet ontwikkelen voor beperkte scheppende arbeid en hoe zich voor te bereiden op het eeuwige doel: deel te worden van de goddelijke Familie, hetgeen betekent dat hij zijn aandeel zal hebben in het bestuur van de scheppende Geest Gods (Schrijf om onze gratis brochure *Waar toe bent u geboren?* en om een abonnement op het Engelstalig tijdschrift voor Bijbelbegrip *The Good News*.)

God is een familie. De Vader in de hemel wil dat u deel gaat uitmaken van Zijn goddelijke Familie. U kunt Zijn kind worden als u alles gelooft wat in de Bijbel staat; als u gelooft dat Christus uw Zaligmaker is en Hem gehoorzaamt... en u wordt vervuld met de kracht van de Geest Gods. Deze wetenschap wordt u hierbij verstrekt. Wat gaat u ermee doen? □

7 BEWIJZEN

(Vervolg van pagina 3)

God gaf hen Saul die „een hoofd boven al het volk uitstak” (1 Sam. 9:2). Maar na verloop van tijd werd Saul ongehoorzaam aan God en verviel tot zonde. Toen zond God Samuel naar het huis van Isaï, want God had Isaï's jongste zoon David uitverkoren om Saul als koning van Israël op te volgen.

Samuels zonen waren hem niet op zijn weg gevolgd en nu waren het de zonen van koning David die tegen hun vader samenzwoeren om hem van de troon te stoten. Allereerst Absalom — die had moeten vluchten, omdat hij een moord had begaan, en toen zijn vader David in zijn goedertierenheid hem had laten terugkomen, spande hij samen om op de troon van zijn vader te komen. Later was het een andere zoon, Adonia, die samenzwoer tegen zijn vader om hem van de troon te stoten.

Maar God had Davids zoon Salomo uitverkoren om opvolger te zijn op de troon van Israël en na Salomo's dood werd diens zoon Rehabeam koning.

Salomo nu regeerde in alle pracht en praal. Niet alleen liet hij (volgens de wil en met goedkeuring van God) het mooiste gebouw ter wereld, de Tempel, oprichten, maar ook gaf hij enorme sommen geld uit voor publieke werken, voor gebouwen en andere projecten. Daarvoor legde hij echter het volk veel te zware lasten op. Op zijn oude dag verviel hij tot afgoderij en had hij vele vrouwen lief.

Na de dood van Salomo zond het volk een delegatie naar koning Rehabeam. „... maak gij nu de harde dienst van uw vader en het zware juk dat hij ons heeft opgelegd, lichter,” zeiden de volksafgevaardigden, „dan zullen wij u dienen” (1 Kon. 12:4).

Rehabeam raadpleegde de oudere en wijzere mannen en deze adviseerden hem acht te slaan op de klachten van het volk. Daarna vroeg hij de jongeren om advies en hun raad opvolgend zei hij tot het volk: „... mijn vader heeft u met zweepen getuchtigd, maar ik zal u tuchtigen met gesels” (1 Kon. 12:11, 14).

Opnieuw sloeg een jongere zoon de wijsheid van ouderen in de wind en trachtte eigennuttig Gods volk op

zijn eigen opstandige manier te regeren.

Maar het volk verwierp koning Rehabeam en maakte Jerobeam tot hun koning. Het huis van Juda en Benjamin scheidden zich echter af, want zij wilden de dynastie van David voortzetten en zo vormden zij het *nieuwe* koninkrijk Juda.

Jerobeam vestigde de hoofdstad van het koninkrijk Israël in Samaria, ten noorden van Jeruzalem. Zo was het Israëlitische volk nu in twee naties verdeeld — het koninkrijk Israël met Samaria en het koninkrijk Juda met Jeruzalem als hoofdstad.

In de bijbel worden de beide naties veelal aangeduid als respectievelijk het „huis van Israël” en het „huis van Juda”.

Onder koning Jerobeam verviel Israël terstond tot afgoderij. Na tien achtereenvolgende koningen en zeven dynastiën onder wier bestuur de Israëlieten voortdurend met afgodendienst en in zonde leefden, dreef God het huis van Israël in gevangenschap.

Koning Salmaneser van Assur (Assyrië) veroverde het hele land en nam na een beleg dat van 721 tot 718 voor Chr. duurde, de hoofdstad Samaria in. Hij voerde de hele bevolking in slavernij weg naar Assur op de zuidelijke oevers van de Kaspische Zee.

Daarna bracht Salmaneser „mensen uit Babel” en andere steden die de Babylonische mysteriëngodsdienst aanhingen, „en deed hen wonen in de steden van Samaria in plaats van de Israëlieten. Zij namen Samaria in bezit en vestigden zich in de steden daarvan” (2 Kon. 17:23-24).

Het koninkrijk Israël bestaat niet uit Joden!

Hier is nog een waarheid die in de leer van de zogenaamde christelijke kerken vrijwel niet bekend is: Israël was verdeeld in twee naties en het volk van het koninkrijk Israël bestaat niet uit Joden — zij worden in de bijbel ook *nooit* Joden genoemd!

De eerste keer dat het woord Jood of Joden (Judeeërs) in de bijbel voorkomt, is in 2 Koningen 16:5-6, waar staat dat Israël en haar bondgenoot Aram (Syrië) in oorlog waren met de Joden!

Maar het volk van het huis van Israël bleef slechts ongeveer één generatie lang in Assur. Zij trokken naar het Noorden weg. Zij werden „de verloren

tien stammen”. Zij waren inderdaad in dubbele zin verloren, want zij hadden niet alleen hun identiteit verloren, zodat zij na een of twee generaties zelf niet meer wisten wie zij eigenlijk waren, maar zij waren ook in geestelijke zin verloren voor God.

Deze aan de bijbel ontleende kennis is een verder bewijs van de ene oorspronkelijke ware Kerk van vandaag!

U kunt de verdere verklaring van dit mysterie lezen in een interessant, in het Engels geschreven boek *The United States and British Commonwealth in Prophecy*, dat u op verzoek gratis wordt toegezonden. Het is een van de meest verbazingwekkende, opwindende en onthullende verhalen die ooit zijn geschreven. Schokkend, maar waar!

Intussen leefde het huis of koninkrijk Juda (de Joden) tot op zekere hoogte naar Gods geboden, maar binnen een eeuw waren zij dieper tot zonde vervallen dan Israël.

Juda in ballingschap

Omstreeks 604 voor Chr. was koning Nebukadnezar heerser geworden over het eerste wereldrijk, het Chaldeeuwse Rijk, ook wel Babylon genoemd. Tussen 604 en 585 voor Chr. veroverden de legers van Nebukadnezar het koninkrijk Juda en voerden de Joden als slaven weg in Babylonische gevangenschap.

Zeventig jaar later nam het Perzische Rijk de macht van de Chaldeeërs over. God deed koning Kores door „de geest [d.w.z. de menselijke geest] van koning Kores op te wekken” (Ezra 1:1), een decreet uitvaardigen waarbij een groep Joden verlof kreeg naar Jeruzalem terug te keren om daar de tweede tempel te bouwen. Zerubbabel was de leider van de groep en ook de bouwer van de tempel waarheen Christus ging bij zijn eerste komst op aarde als de mens Jezus. In profetische zin was deze Zerubbabel ook het zinnebeeld van de gene die *in de laatste dagen* van deze wereld zal komen en die Christus zal gebruiken om de tempel te bouwen waar de verheerlijkte almachtige Christus zal komen bij zijn wederkomst. Blijkbaar is het alleen in Gods ware Kerk dat de ware betekenis van de bouw van deze tempel begrepen wordt. □

(wordt vervolgd)

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

„verboden vrucht”. Het gaat daar over de eeuwige Schepper die de man en de vrouw die Hij juist geschapen had, onderwees in wat zij dienden te weten. Hij verschafte de fundamentele kennis — kennis die men niet op de een of andere wijze kan ontdekken of opdoen, maar alleen kan ontvangen door openbaring door de bron zelf. Het eerste mensenpaar wilde echter niet *geloven!* Goedbeschouwd had hun Schepper het hun alleen maar *gezegd*. Satan, in de vorm van een slang, suggereerde dat hun Schepper geen betrouwbare bron van kennis was.

„Gij zult geenszins sterven”, loog hij, de positieve uitspraak van de Schepper tegensprekend. Toen Eva zag dat de verboden vrucht goed was om te eten, er goed uitzag en de kwestie als een intellectuele uitdaging beschouwde, werd de nieuwsgierigheid haar te machtig en besloot zij het eerste „wetenschappelijke experiment” uit te voeren.

De wetenschappelijke methode bestaat uit observatie, experimentatie en redenering, maar wijst openbaring af. Zij wilde niet geloven, werd ongehoorzaam, nam de verboden vrucht en haalde haar man over aan het experiment deel te nemen. Zij waren van mening dat zij zélf konden beslissen wat goed en wat kwaad was.

Het resultaat van het experiment — zij stierven! En hun nageslacht is sindsdien ongelovig en ongehoorzaam gebleven, heeft zich op zichzelf verlaten voor het produceren van kennis, . . . en is steeds gestorven!

Ik las dat Jezus gekomen was met het doel een boodschap van God te brengen. Maar hoewel sommigen „in Hem geloofden”, geloofden zij niet wat Hij zei! Ik las in het evangelie van Johannes: „Als Hij deze dingen sprak, geloofden velen in Hem. Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloofden: Indien gij in Mijn woord [zijn geopenbaarde kennis] blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen; en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken” (Joh. 8:30-32).

Zij gaven Hem een controversieel antwoord.

Jezus zei: „. . . gij zoekt Mij te do-

den; want Mijn woord heeft in u geen plaats . . . Maar Mij, omdat Ik u de waarheid zeg, gelooft gij niet” (vers 37 en 45).

De bijbelse openbaring toont in feite aan dat de God, wiens leer door Adam en Eva afgewezen werd, dezelfde persoon was als degene die later Jezus Christus werd. De boodschap die Jezus bracht, was precies dezelfde die Hij aan de eerste mensen gegeven had. Na drie en een half jaar op aarde onderwezen te hebben, liet Christus maar 120 discipelen achter (Handelingen 1:15).

Gedurende korte tijd namen zij in aantal toe. Toen begon echter de grote vervolging (Hand. 8:1). Hierop volgde spoedig de „verloren eeuw” in de kerkgeschiedenis. Wanneer het gordijn ongeveer een eeuw later weer omhooggaat, zien wij een kerk die zich „christelijk” noemt, maar die leerstellingen onderwijst die voor het merendeel het tegenovergestelde zijn van de leer van Christus — en zijn evangelie van het Koninkrijk Gods wordt niet meer op een georganiseerde wijze aan de gehele wereld verkondigd.

In deze wereld zijn heel wat religies ontsproten, maar de „ontbrekende dimensie” in kennis is in geen ervan te vinden. Die oorspronkelijke, essentiële kennis ontbreekt nog steeds in die religies.

En wat is die essentiële kennis?

Het is de kennis van **WAT** de mens is, **WAAROM** de mens bestaat, **WAAR** de mens heengaat en **WELKE WEG** hij dient te volgen. Het is de kennis van de oorzaak van alle menselijke kwalen en euvels. Het is de kennis van de **WEG** die tot wereldvrede leidt en die universele welvaart teweeg zou brengen, zowel als geluk en overvloedig welzijn. Er was niet veel intellect voor nodig om deze kennis in de bijbelse openbaring te ontdekken. Enkel bereidheid om te geloven.

Ik besloot, toen in 1926, om evenveel geloof te hechten aan bijbelse openbaring als aan de theorie van Darwin en de geschriften van zijn promotors Haeckel en Huxley. In de bijbel vond ik de feiten die verklaarden **WAAROM** de mens is zoals hij is — met een intellect zo groot dat hij op de maan kan landen en weer op aarde terugkeren, maar absoluut niet in staat zijn eigen problemen op te lossen of in vrede met zichzelf of met

zijn burenen te leven. Ik zag de **OORZAKEN** van al onze moeilijkheden uiteengezet, en ik vond de weg die naar al het goede leidt.

Ik kon de waarheid ervan inzien. Als gevolg daarvan nam ik begin 1927 het besluit zélf een „wetenschappelijk experiment” uit te voeren. Ik zou deze kennis in praktijk gaan brengen. Het zou mijn levenswijze worden.

Zelf heb ik meer dan vijftig jaar volgens deze weg geleefd en het bewijs geleverd dat deze levenswijze resulteert in vrede, geluk, schoonheid in onze fysieke omgeving en gaafheid van menselijk karakter.

Ja, de door zorgen gekwelde staatshoofden zijn werkelijk geïnteresseerd te weten wat de oorzaak van al hun moeilijkheden is. Ook velen van hun topfunctionarissen zijn geïnteresseerd. Dikwijls leiden deze persoonlijke ontmoetingen tot openbare lezingen voor een groot aantal toehoorders die gekomen zijn om te vernemen wat 18½ eeuw lang niet op een georganiseerde wijze aan de gehele wereld verkondigd is geworden.

Ik ben er mij van bewust dat de wereld er geen geloof aan hecht, maar in onze tijd nog zal de wereld *gedwongen* worden te genieten van vrede, universele welvaart, geluk en overvloedig welzijn. De mens kan dit niet teweegbrengen. Het zal voor de mens gedaan worden! □

NAAR GODS BEELD

(Vervolg van pagina 9)

is niet nodig (ook al zou het mogelijk zijn) dat mannen hun gelijkheid jegens vrouwen bewijzen door kinderen te baren en te zogen.

Vanwaar gelijkheid?

Velen bestrijden een der voornaamste grondslagen waarop vele landen gevestigd zijn, en wel dat „alle mensen vrij en gelijk geboren” zijn. Zij wijzen dan op de verschillen in welstand, sociale status of lichamelijke en geestelijke vermogens, en concluderen dat de mensen ongelijk zijn. Dit is de oude truc met de knollen en de citroenen, en die kan niet worden toegestaan.

Waarin ligt de gelijkheid dan wel?

In het menselijk potentieel.

Elk lid van het menselijk ras, mannen, zowel als vrouwen, werd door God geschapen om zonen en dochteren te worden — leden van zijn eigen familie. „Gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn”, zegt God (2 Cor. 6:18). Wij zijn allen „medeërfgenamen der genade des levens” (1 Petrus 3:7).

Ieder van ons heeft een geest, de geest in de mens, waaraan God zijn eigen heilige Geest toevoegt en ons allen in staat stelt Hem Vader te noemen (Rom. 8:15-16). Ieder van ons kan deelhebben aan zijn goddelijke natuur (2 Petrus 1:4). Elk leven wordt door dezelfde God geoordeeld, ontvangt dezelfde vergeving van dezelfde God, is van hetzelfde bloed van dezelfde Christus, en wordt welkom geheten in hetzelfde Gezin. Ieder onzer heeft dezelfde wet van de liefde ontvangen als richtsnoer voor het leven, dezelfde geestelijke regels en bepalingen. Begeerte, afgunst, boosaardigheid, en haat erkennen geen verschil in sekse. Liefde, geduld, barmhartigheid en vreugde kennen geen sekseverschillen. Karakter is een geesteskwaliteit die gelijkelijk beschikbaar is voor beide seksen. Naijver, strijd en het openstaan voor Satans verleidingen kennen geen seksuele limieten. Leven, liefde en de vrede Gods staan *iedereen* in gelijke mate ter beschikking.

Gelijkheid is niet iets dat je moet bewijzen: u werd zo geschapen, en het is Gods wil om in zijn Koninkrijk zowel mannen als vrouwen eeuwigdurende gelijkheid te schenken — het maakt voor God geen enkel verschil of u man of vrouw bent, en waarom zou u dan zelf wel een verschil maken?

Maar er bestaat wel onderscheid. Hoe kunt u zo goed mogelijk gebruik maken van de unieke kwaliteiten die u door een rechtvaardige God geschonken worden met het doel gelijkheid met God te bereiken? Wat zijn de bijbelse voorbeelden van de vrouwen van God? En hoe kunt u die toepassen om van uzelf een beter mens te maken, dat beter beantwoordt aan het beeld dat God voor ogen stond? Er zijn veel voorbeelden daarvan in de bijbel te vinden, waarvan een aantal in verrassend duidelijke bijzonderheden. Die zullen worden besproken in een volgend nummer van *De Echte Waarheid*. □

De twee Duitslanden

(Vervolg van pagina 6)

het volkomen te ondermijnen, ten einde opgekropte behoeften van consumenten te bevredigen.

Oostduitse burgers is toegestaan Westerse valuta's te verwerven en Westerse goederen te kopen in een netwerk van zogenaamde „intershops”, etablissementen die in de communistische wereld gewoonlijk voor buitenlanders geëxploiteerd worden. Als gevolg hiervan is de veelbegeerde Westduitse mark feitelijk de tweede valuta in het land geworden. Vele vaklieden en diegenen die „zwart” werk verrichten, vragen betaling in *Deutsche Marken*. Om hen die geen Westmarken kunnen bemachtigen, tevreden te stellen, kunnen hooggeprijsde goederen uit het Westen in zogenaamde exquize en delicatessewinkels verkregen worden.

Toch schijnen al deze kapitalistische kunstgrepen de situatie nog meer te verergeren. Theo Sommer, de hoofdredacteur van het Westduitse weekblad *Die Zeit*, heeft in de Europese editie van *Newsweek* van 27 februari 1978 op het dilemma gewezen waarvoor Oost-Duitslands heersers staan: „Dit alles moet de kloof tussen Oost-Duitsland en zijn communistische burenen nog breder maken. Het voornaamste punt is evenwel dat het het communisme in zijn meest westelijke bastion misvormt tot een goedkope nabootsing van de kapitalistische consumentenmaatschappij. Zo maakt bijvoorbeeld het „intershop”-socialisme de DDR afhankelijk van West-Duitsland. Bovendien kan het sommige mensen op ideeën brengen: waarom zich vergenoegen met een namaak welzijnssamenleving? Waarom niet naar het origineel streven?”

Ten slotte gaat het rechtstreeks in tegen de kern zelf van het traditionele communistische denken. Polens leider Edward Gierek heeft daar onlangs zijn vinger op gelegd: 'Wij moeten beslist het naäpen van consumptiepatronen van kapitalistische samenlevingen voorkomen . . .' Soortgelijke geluiden heeft men van Russen gehoord.

Erich Honecker (de leider van Oost-Duitslands communistische partij) zit in de knoop. De Oost-Duitsers weten welke grieven het leven kan bieden. Hun frustratie zou nog veel groter zijn indien hun de schijn van welvaart, die Gierek betreurt, werd ontzegd.

Honecker wil zijn land economisch openstellen om het politiek te stabiliseren. Daarom biedt hij het volk de Westerse wortel en de Oosterse stok; zoveel overvloed als mogelijk, zoveel onderdrukking als noodzakelijk. De truc gaat misschien niet op.”

Dissidente communisten

In het begin van het afgelopen jaar publiceerde het Westduitse weekblad *Der Spiegel* een 30 pagina's omvattend manifest van een groep ondergrondse dissidenten in Oost-Duitsland die zich de Liga van Democratische Communisten van Duitsland noemden. Het document klaagde de Sowjet-Unie aan wegens „ruwe uitbuiting en onderdrukking” van Oost-Duitsland. Met bitter sarcasme noemden de anonieme schrijvers hun land „een aandoenlijke imitatie van een Sowjet-republiek, welker ergste trekken door Duitse grondigheid zijn versterkt.”

De communistische dissidenten vuurden indrukwekkende salvo's af tegen de „heersende klasse” in de zogenaamd klasse-loze maatschappij en zeiden dat „geen regerende klasse in Duitsland ooit zo heeft klapgelopen op of zich afgeschermd tegen het volk als de twee dozijn families die ons land als een soort zelfbedieningswinkel gebruiken. Niemand heeft zich ooit zulke weelderige getto's, bewaakt als forten, in de bossen gebouwd. Geen klasse heeft zich ooit zo schaamteloos verrijkt met speciale winkels, particuliere importen uit het Westen, subsidies bovenop subsidies.”

Ofschoon de dissidenten nog trouw aan het Marxisme-Leninisme belijden, uitten zij toch twijfel aan de politieke grondslag van de Oostduitse staat: „Waarom wordt het verschil tussen het produktievermogen van de DDR en dat van West-Duitsland steeds groter, hoewel een beslissend element in Lenins stelling de superioriteit van het communisme tegenover

het kapitalisme is? Waarom komt er geen einde aan de verzoeken om uit de DDR te emigreren of aan de levensgevaarlijke pogingen om de Republiek te ontvluchten? Waarom tracht 94 procent van de DDR-burgers iedere avond aan de Republiek te ontkomen door naar de Westduitse televisie te kijken? Omdat de ideologische psychologische terreur van de Staat ondraaglijk is . . . Nooit eerder heeft er in de DDR zulk een kloof bestaan tussen verwachtingen en werkelijkheid."

Teruggrijpend naar een eis van Karl Marx tijdens de revolutie van 1848 — „heel Duitsland wordt tot een verenigde, ondeelbare republiek verklaard" — eiste het ondergrondse manifest het herstel van fundamentele vrijheden en de *hereniging van Duitsland*, nadat het Oosten zich zou hebben teruggetrokken uit het pact van Warschau en het Westen uit de NATO.

De Oostduitse regering ontkende natuurlijk de echtheid van het manifest, maar de uitwerking van zijn dringende eisen en de onmiskenbare ernst van de ontevredenheid in de DDR werd in het Westen luid en duidelijk vernomen.

„Deze problemen zijn geen reden tot vreugde", verklaarde de Londense *Times* op 6 mei 1978 in een hoofdartikel. „De meeste Europeanen voelen zich gelukkiger met twee Duitse staten en hopen slechts dat ze in vrede kunnen samenleven. Maar tenzij deze regeling zowel door de volken als door de regeringen van beide Duitse staten volledig wordt aanvaard, zal het een open wond door het hart van Europa blijven, die de voortdurende aanwezigheid van vreemde troepen aan beide zijden vereist. En dan zullen op zeker ogenblik mensen *zich gaan afvragen of een andere regeling niet de voorkeur zou verdienen.*"

Duitslands verdeling kunstmatig

Het toenemende verschil tussen de twee Duitslanden doet sommige mensen twifelen aan de lange tijd aanvaarde veronderstellingen omtrent het „Duitse probleem".

De verdeling van de Duitse natie in twee afzonderlijke staten — de ene verbonden met het door de V.S. ge-

leide Westen en de andere opgenomen in het door de Sowjets geleide Oostelijke blok — is door het grootste deel van de wereld als iets vanzelfsprekends aanvaard. Toch is deze verdeling kunstmatig en onnatuurlijk en, door haar geaardheid zelf, onstabiel. De verdeling wordt door slechts twee factoren in stand gehouden: 1) De meest afschrikwekkende fysieke slagboom tussen mensen sinds de Grote Muur van China: een lange haag van prikkeldraad en daarmee evenwijdig een ondermijnde „dodenstrook" die bewaakt wordt door duizenden politiemannen in wachttorens en woeste Alaskanse honden, en die is uitgerust met zoeklichten en verborgen struikeldraad, waardoor automatisch machinegeweren gaan werken. Een andere muur omringt het vrije West-Berlijn, dat binnen Oost-Duitsland geïsoleerd is; en 2) de stationering van grote aantallen buitenlandse soldaten binnen de Duitse staat.

Het merendeel van Amerika's 300.000 man sterke NATO-landstrijdmacht is in West-Duitsland gelegerd en heeft duizenden tactische kernwapens onder haar gezag. In deze taak wordt ze gesteund door de zeer aanzienlijke militaire bijdrage van West-Duitsland zelf — met 450.000 man verreweg de grootste conventionele strijdmacht onder Europa's NATO-partners.

Aan de andere kant van het ijzeren gordijn, dat Duitsland door midden snijdt, worden 17 miljoen Oost-Duitsers grotendeels in toom gehouden door de aanwezigheid van 22 divisies Sowjet-troepen. Een reusachtig Oostduits „Volksleger" van ongeveer 350.000 man, benevens een nog grotere milizie, beveiligd Moskou's aandeel in Duitslands toekomst.

Deze buitenlandse schildwachten die Duitslands verdeling waarborgen, zijn al zo lang aanwezig dat men vergeet dat hun oorspronkelijke bedoeling na de Tweede Wereldoorlog was, Duitsland verenigd te houden — maar geneutraliseerd en gededemiteerd — onder het gezamenlijke toezicht van de vier overwinnaars — Rusland, Frankrijk, Groot-Brittannië en de Verenigde Staten.

Zelfs nadat het land door de koude oorlog gesplitst was, bleven de Sow-

jets tot ongeveer 1955 praten over de een of andere vorm van hereniging in het kader van een Oost-Westelijk Europees veiligheidssysteem. Van deze opzet is niets gekomen en de kloof tussen de twee Duitslanden werd breder.

Pas in 1972 stemde Bonn erin toe het Oostduitse regiem formeel te erkennen. Zelfs toen was de voornaamste hoop van de Westduitsers, in ruil voor politieke erkenning een meer normale betrekking te krijgen; men hoopte de bevroren zone voor meer menselijk contact open te stellen.

Gepraat over hereniging

De hereniging van Duitsland staat niet voor de deur, maar de zekerheid dat ze komt, neemt voortdurend toe.

Dramatische veranderingen op het wereldtoneel — speciaal de toenadering tot het Westen van communistisch China en de panische angst die deze ontwikkeling in Moskou veroorzaakt — zullen van grote invloed op de Duitse situatie zijn. Men neme kennis van het volgende bericht in de rubriek „International Outlook" in het nummer van 8 januari 1979 van *Business Week*: „Flirt Moskou met het denkbeeld, meer normale betrekkingen tussen de twee Duitslanden toe te staan *in ruil voor een losser worden van Bonns banden met het Westelijke bondgenootschap?* Kortom, staan de Sowjets op het punt hun Duitse kaart uit te spelen? Het diplomatieke antwoord, van Bonn tot Washington, luidt onveranderlijk dat zowel de Russen als de West-Duitsers vastzitten in posities die zij al 30 jaar bezetten — de Russen vrezden een herenigd Duitsland en de West-Duitsers hangen voor bescherming af van het Amerikaanse kernwapenschild.

„Toch zijn veranderende bondgenootschappen aan de orde van de dag. De huidige stilzwijgende verstandhouding tussen de V.S., Japan en China tegenover de Sowjet-Unie, zou nog drie jaar geleden ondenkbaar zijn geweest. Het is dan ook niet ondenkbaar dat de hoeksteen van het Europa van na de Tweede Wereldoorlog, de verdeling van Duitsland in twee staten, één verbonden met de V.S., de andere met de Sowjet-Unie,

zou kunnen afslijten — en sneller dan men algemeen inziet . . . Het lijkt onbetwifelbaar dat de keer in het politieke getij aan hun grenzen in het Verre Oosten de Russen zal dwingen naar het een of andere tegenwicht in Europa te zoeken. En het hart en de ziel van het Europese systeem is West-Duitsland.”

Een maand later, in het nummer van 5 februari 1979, formuleerde een ander bericht in *Business Week* het als volgt: „Bonn alleen kan de Oostduitse economie niet redden, en Moskou kan zich eenvoudig niet veroorloven haar te gronde te laten gaan. Om de Oost Duitsers hulp te verlenen . . . zou het Kremlin misschien kunnen toelaten dat het denkbeeld van een Duitse hereniging weer op het tapijt komt. Dat zou Bonn aanleiding kunnen geven veel meer te bieden, mogelijk in nieuwe kredieten, en de Sowjets tegelijkertijd een Europese tegenhanger kunnen geven van de toenadering tussen de V.S. en China.”

Russische ambassadeur

Om het grote belang dat het aan de Duitse zaken hecht te beklemtonen, heeft Moskou een paar maanden geleden Wladimir Semjonov tot zijn ambassadeur in West-Duitsland benoemd.

Semjonov is plaatsvervangend minister van buitenlandse zaken, kandidaat-lid van het Centraal Comité en een van Moskou's voornaamste experts inzake Duitse aangelegenheden. Hij heeft voor het eerst in 1940 in Duitsland gediend. Hij speelde een rol in de Molotov-von Ribbentrop-conferentie die in augustus 1939 tot het niet-aanvalsverdrag leidde. Na de oorlog was hij een vooraanstaand pleitbezorger van een neutraal, verenigd Duitsland.

In een commentaar op Semjonovs benoeming en aanverwante zaken, schreef de Londense *Times* op 31 oktober 1978 in een hoofdartikel dat de Sowjets „de Europese Gemeenschap in omvang en rijkdom zien toenemen en West-Duitsland daarbinnen de overheersende economische en militaire macht worden.

Er is echter een nieuwe factor die het Sowjet-streven nog dringender en belangrijker maakt, namelijk de verandering in China. Bovendien zien ze

nu dat China zich achter de hereniging van Duitsland stelt, wat het Kremlin voor een geheel nieuwe puzzel plaatst.

Het is interessant dat de Sowjet-reactie heeft bestaan uit het verspreiden van kleine zinspelingen dat ook zij een zeker begrip voor de Duitse aspiraties heeft. Sommige West Duitsers hebben zelfs echo's van oude Sowjet-voorstellen ontdekt (met name Stalins uitlating van 1952) voor een herenigd neutraal Duitsland. De Sowjet-leiders schijnen te hebben besloten dat ze niet kunnen toelaten dat China als enige de herenigingskaart uitspeelt. Zou er achter deze zinspelingen nog iets anders kunnen schuilen dan een verlangen om China tegen te werken, Duitsland te flikflooiën en zo mogelijk een paar wiggen van argwaan in het Westelijke bondgenootschap te drijven?

Het is mogelijk dat er op een dag een Sowjet-leiding zal zijn die Oost-Europa meer als een last dan als een voordeel zal gaan beschouwen (wat het zakelijk gesproken reeds is); maar het vooruitzicht is nog te veraf om enige invloed op de hedendaagse politiek te hebben. Daarom moeten alle Sowjet-wenken in deze richting zuiver tactisch zijn.

„Die nieuwe situatie is echter belangwekkend doordat ze eraan herinnert hoe weinig kan worden beschouwd als duurzaam, hoe gemakkelijk er twijfel kan rijzen ten aanzien van de fundamentele veronderstellingen waarop de huidige regelingen in Europa berusten.”

Het toneel wordt gereedgemaakt

Zelfs reeds kort na Duitslands nederlaag in de Tweede Wereldoorlog heeft de redactie van *De Echte Waarheid* haar lezers gezegd dat Duitsland eens weer tot ongekende hoogten zou herrijzen en dat de onnatuurlijke verdeling van het Duitse volk zeer waarschijnlijk ongedaan zou worden gemaakt, waardoor een natie van enorme macht en aanzien zou worden geschapen.

Duitsland, zo werd tot de lezers van *De Echte Waarheid* gezegd, zou zich niet weer op eigen gelegenheid in een roekeloos avontuur storten, maar de toonaangevende macht in een tien landen omvattende unie in

Europa worden. Het is reeds de leider van een negen naties omvattende Europese Gemeenschap. Hoeveel meer invloed zouden de Duitsers uitoefenen wanneer ze eenmaal herenigd zijn met hun nijvere, maar gefrustreerde landgenoten in het Oosten!

Maar hoe zou deze hereniging tot stand kunnen komen? Mogelijk ongeveer als volgt: De Sowjets, die steeds bevreesder worden voor de opkomst van China en Pekings toenemende banden met Japan, erkennen dat ze hun positie in Azië moeten versterken. Dit betekent een vermindering van spanningen langs de Oost-West-grens in Europa.

Moskou besluit zijn „Duitse kaart” uit te spelen en biedt aan, Oost-Duitsland (misschien zelfs ook andere Oostblok-staten) vrij te laten in ruil voor West-Duitslands en het overige West-Europa's overgang tot neutraliteit, waarbij deze landen de banden van het NATO-bondgenootschap met Noord-Amerika verbreken.

Daar zij de verzekering van Moskou's vreedzame bedoelingen nodig hebben, brengen de Europeanen de Sowjets ertoe in te stemmen met een algemeen Europees non-agressie-verdrag. De Sowjets stemmen ook toe in een terugtrekking van de monsterlijke SS-20 raketten die vlak achter de Sowjet-grens op Westeuropese steden gericht staan. (De Europeanen vrezen op het ogenblik dat de voorgestelde Salt II-besprekingen tussen de V.S. en de Sowjets het mogelijk maken dat deze afschuwelijke wapens op hen gericht blijven. De Amerikaanse geloofwaardigheid in Westeuropese ogen daalt snel.)

Daar zij geen dwazen zijn, bouwen de Duitsers — nu verenigd — en hun partners in het Westen hun eigen verdediging op, „alleen maar voor het geval dat”.

De overcomplete man in de hele zaak: de Verenigde Staten! En wat gebeurt er met de V.S.?

Dit scenario komt sommigen misschien vergezocht voor. Maar de gebeurtenissen in Europa en de wereld ontwikkelen zich onafwendbaar in deze richting. En zoals het artikel in *Business Week* zei: „Veranderende bondgenootschappen zijn aan de orde van de dag.” □

IS DOOP BELANGRIJK?

Dit is de rivier de Jordaan, waar Jezus door Johannes de Doper werd gedoopt. Tegenwoordig, zo'n 1900 jaar later, is niet iedereen het erover eens of de doop belangrijk is. Zelfs onder degenen die vinden dat de doop noodzakelijk is, bestaat er verschil van mening hoe dit moet worden gedaan, wanneer en waar dit zou moeten gebeuren.

Hebt u ooit de tijd er voor uitgetrokken om te onderzoeken of datgene wat u over de doop gelooft wel door de Bijbel wordt

gestaafd? Als u eens een meer gedetailleerde studie over dit onderwerp zou willen maken, dan zal ons gratis boekje *De betekenis van de Waterdoop* u werkelijk van dienst kunnen zijn. Vraag gewoon een exemplaar aan door te schrijven aan *Ambassador College*, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur: _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats / Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar

De Echte Waarheid
Postbus 333
Utrecht (Nederland)